XXXIII. ÉVFOLYAM,
43. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1977. OKTÓBER 27.

Ludas Matyi

Brenner György rajza

SZANÁLÁS

— Csakhogy nekünk igényeink vannak ám...!

KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBAN INDUL

15 000 FORINTOS REJTVÉNYPÁLYÁZATUNK

RÉSZLETES FELTÉTELEK A 10. OLDALON

KEDVES LUDAS!

BANÁNSZIGET-FÜZÉR

A Ludas Matyi 1977/39. számában megjelent egy kis írásom Búcsú a Marx tértől címmel. Ez az eszmefuttatás szokatlanul nagy olvasói visszhangot keltett. Ez humoros írások esetében meglehetősen ritka.

Az olvasók kíméletlenül lecsaptak a Marx téri nekrológomban előfordult tárgyi tévedésre. A következő számok egyikében Hevesi Endre kollégám már helyre is igazította a nyilvánosság előtt, ám ki kell ábrándítanom Bandi bácsit, nem ő volt a legéberebb, de ő volt az egyetlen, akit közöltek. Rajta kívül ugyanis — csupán máig — kilencen tették szóvá levélben tévedésemet, nem is szólva a telefonálókról, vagy azokról, akik az utcán mosták meg a fejemet. A tisztesség és az állampolgári egyenlőség úgy kívánja, hogy az ő nevük se maradjon említetlenül.

Lássuk azonban ennek előtte: mi volt a tévedés. A banánsziget. Én ugyanis ezt mondtam: „Jellemző ez az elnevezés is, hogy banánsziget. Mákszemnyi fa, szál fű sem volt rajta, nemhogy banán lett volna. Csak a kietlen aszfalttengerből kiemelkedő járdasziget formája hasonlított a déltengeri földdarabra."

Bizony, ez alapos melléfogás volt. Az olvasók, akik ismerték a helyszínt, joggal felhördültek: „Banán volt ott, ha nem is fa formájában. Legalábbis a második világháborút megelőző időben. Állt ugyanis ezen a kis szigeten egy vasvázas pavilon... volt ebben a pavilonban egy déligyümölcsárus is, akinél egész évben lehetett banánt vásárolni..." (Dr. Simon Sándor, Budapest, Kádár utca 6.) „Nos, én megsúgom önnek, azon a kis aszfaltozott területen — aminek formája távolról sem déltengeri — állt egy gömbölyű pavilon, amiben kizárólag banánt árultak, kilónként 98 fillérért." (Gergely Lászlóné, Budapest, József körút 69.) „A ba-

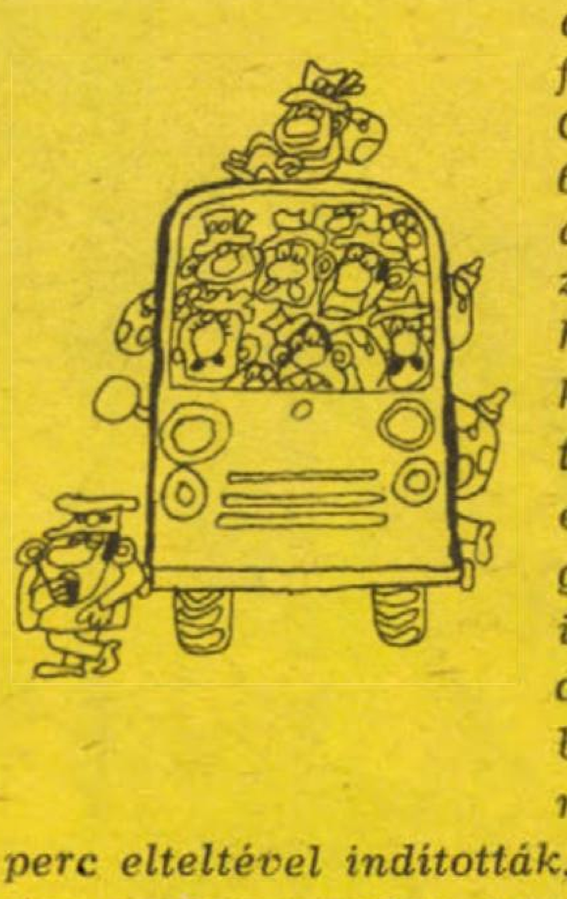
nánsziget nem az alakja, hanem a banán miatt volt elnevezve banánszigetnek... Egy üvegpavilon, vagy csak bódécska volt a közepén, és az mindig tele volt banánnal..." (Páll Gyula, Bp., Bimbó út 6.) „Bizony, banán volt a banánszigeten és sokkal jobb ízű, mint mostanában, persze, lehet, hogy csak a fiatalságom tette azzá." (Bessenyei Lajos, Bp., Vénusz utca 31.) „... a bánsziget elnevezés onnan ered, ahonnan boldog és régmúlt gyermekkoromban édesapám vásárolta a banánt: a sziget közepén álló pavilonból, amely körül volt rakva hatalmas banánfüzérekkel. Mórotz (?) Márta, Bp., Népköztársaság útja 62.) „A banánsziget azért volt banánsziget, mert ott egy köralakú pavilonban, amelynek több ablaka nézett a tér különböző pontjaira, állandóan lehetett banánt kapni, 3 pengő 50 fillérért kilóját." (F. Szilágyi Katinka, Bp., Hegedűs Gyula utca 43.) Kiegészíti a bódé választékát Viczián Lajos (Bp., Kinizsi utca 17.): „... újságot, cukorkát, tejet, péksüteményt és déligyümölcsöt, s ezek között banánt is lehetett benne kapni." Végül megkoronázza az emlékező helyreigazításokat a tudós Zolnay Vilmos, idézve a Magyar Fattyúnyelv Szótára című gyűjteményének címszavát: „Banánsziget + ált. = a budapesti V. Berlini tér közepén elterült járdasziget, találkozóhely sgy. 1930 (a járdasziget közepén állott emeletes üvegből való csemegés pavilon, amelyben először árultak banánt az első világháború u.)"

A sok egybehangzó és vitathatatlanul jogos kijavítás olvastán a szerző okkal érezhetne lelkiismeretfurdalást. Ám találóbb, ha azt mondom: minden levél jólesett szívemnek. Először is, mert azt bizonyították, hogy olvasták cikkemet. Másodszor, mert figyelmeztettek felületességemre. És harmadszor, de nem utolsósorban, mert tévedésemet elnézően zsenge koromnak tulajdonították. „Ifjú újságírók természetesen erre nem emlékezhetnek..." — így az egyik. „N. úr bizonyára még fiatalember, nem szégyen fiatalnak lenni... — ekképpen a másik. „Ha tudná, mennyire irigylem önt: ahhoz a korosztályhoz tartozik, akik nem tudják, miért volt a Berlini téri banánsziget banánsziget."

Hát igen, megérdemlem a jóindulatot: még alig múltam 53 éves.

Novobáczky Sándor

MEREVEN A MENETRENDET

Kirándulók ezreit csalta a szabadba az október első felében feltámadt nyár. Október 9-én, vasárnap a 63-as végállomásánál a beálló buszokat egy perc alatt zsúfolásig megtöltötték a hátizsákos turisták. Utána kilenc percig várakozhattak, ablakhoz préselődve, egymás sarkán taposva, fogyó oxigénben, borzolódó idegekkel. Hiába tartózkodott egyszerre három-négy busz is a végállomáson: a rég megtelt kocsit csak tíz perc elteltével indították, mert legfontosabb: betartani a menetrendet. Akár utas nélkül is. Sőt, lehet, hogy úgy lenne jobb! Legalább nincs aki lármázzon, fészkelődjön, siettessen, zavarogjon.

A rádió és a sajtó gyakran ismerteti a BKV magabiztos közleményét, miszerint a vállalat felkészült a hétvégi csúcsforgalomra, kisegítő járatok beiktatásával kívánja csökkenteni a tumultust.

(f. i.)

FILM, AMELY NEM KÍSÉR

Nagy feltűnést keltett a Vácra érkezett filmescsoport. A lakosság szeme láttára készült a dokumentumfilm üzemben, tanácsházán, téren. A rendező elmondta, hogy a Családi Ünnepeket Rendező Intézet munkáját mutatják be, s kísérőfilmként vetítik a hazai mozikban.

Még és már — ez lett a kisfilm címe. Először a budapesti mozik vásznára került, de Nógrád megyéből is telefonáltak, gratuláltak, felismervén a váci tájrészleteket.

A várakozás fokozódott, amikor a helyi moziplakátra is rákerült a Még és már, egy japán film kísérőjeként. Utána jött a meglepetés: a váci vetítést nem engedélyezték. Másutt azóta is megy, de a saját hazájában senki nem lehet próféta, sőt eszerint még kísérőfilm sem.

Papp Rezső
Vác

LEGYEN VILÁGOSSÁG!

1

A békásmegyeri új lakótelepet egy darabig ragyogóan megvilágították a nagy fényt adó lámpaoszlopok. Ám ezek egymás után kezdtek kialudni, s két hónap alatt odáig jutottunk, hogy a lámpákból ma már egy sem világít. Újra botorkálunk a sötétben, az építőipari vállalat pedig azzal mentegeti magát, hogy felszereltette a lámpákat Vajon ki most a felelős a koromsötét utcákért?

Garaba Zoltán
1038 Bp., Bogár I. u. 8.

2

Lassan egy éve, december óta lakom jelenlegi címemen, azóta az épület folyosóján nincs világítás. Számtalan ígéretet kaptunk, de továbbra is sötétben botorkálunk.

Bedő Imre
1203 Bp., Dózsa György út 9/b.

Levelesládánkból

Bruszt Anna (1087 Bp., Könyves Kálmán körút 84.) olvasónk a

magyar körömlakklemosóra

panaszkodik, amely annyiban marad el a — nem mindig és mindenütt kapható — NDK-beli és más külföldi társaitól, hogy nehezebb a kezelése. Dugója nagy, szétmorzsolódik, eltorlaszolja a lényeg: a lemosó útját. Olvasónk több módszerrel próbálkozott, leginkább az vált be, hogy a lemosót átöntötte egy üres kölnisüvegbe, amelynek jól működő, rácsavarható teteje volt, piciny gumidugóval. Még jobb lenne, írja, ha a gyártó cég eleve olyan üvegbe tenné a gyorsan párolgó acetont, amelyet a vevő könnyen tudna kezelni.

Egy tv-készülék javítása

mennyi ideig tarthat? Ezen tűnődik el levelében *Szabó Istvánné* (5200 Törökszentmiklós, Alkotás út 12.) olvasónk, s vele együtt mi is. Sensorion típusú készüléke már két hónapja porosodik a Gelka polcán. A javítás akadálya, hogy nem kapható Sensor-fiók. Ugyan meddig még?

Tóth Lajos (1202 Bp., Vaskapu u. 6.) azt közli szerkesztőségünkkel, s általunk a nyilvánossággal, hogy hiába hoz forgalomba

háromféle kalácsot

a Fővárosi Sütőipari Vállalat, három különböző áron, a legtöbb boltban mégis egységesen, mégpedig 7 forintért árulják (A jegyzék szerint: a foszlós kalács 6,70 Ft, a kakaós foszlós kalács 6,80 Ft, a finom fonott kalács valóban 7 forint, mindháromnak félkilogramja kerül ennyibe). Nincs szó, mint látjuk, nagy összegről, mindössze 30, illetve 20 filléres eltérésről, olvasónknak mégis igaza van: ha egyszer különbség van a kalácsok között és ez — szerény mértékben — az árban is megnyilvánul, akkor ne „nagyvonalúskodjanak" az üzletek. A piciny árdrágításra sincs más kifejezés a szótárban: árdrágítás az is, mégha esetleg árdrágításocskának nevezzük is.

Hátha valaki nem ismeri

A rendőr megállít egy autót és mondja a vezetőnek:

— Meg kell önt büntetnem gyorshajtásért.

— De kérem, én mindössze hatvan kilométeres sebességgel mentem.

— Nem, legalább kilencven kilométeres sebességgel hajtott.

— Már pedig én állítom, hogy nem léptem túl a megengedett sebességet.

Ebben a pillanatban kinyílik a kocsi ajtaja, és a vezető felesége megjegyzi:

— Teljesen felesleges vitatkozni vele, a férjem senkinek sem ad igazat, ha részeg.

A JUNTA SZÜLETÉSNAPI TORTÁJA

Új árjegyzék

Akár világjelenség, akár nem, a lakásigénylők jórészét elkedvetleníti a várakozás arra a lakásra, amely majd az övé lesz, ki tudja mikor. Az a világjelenség sem nyújt megkönnyebbülést számukra, hogy a lakás drága, olykor elérhetetlennek látszik, becsületes és átlagos kereset mellett.

Némi reményt nyújt a nem csüggedőknek az OTP sokfajta segítsége, amelyekkel a lakásvásárlást igyekszik megkönnyíteni, hogy csak a legismertebbet említsem: még a meg sem született gyermekre is ad előleget a fiatal házasoknak.

Nem minden büszkeség nélkül mondom, de úgy látszik, én vettem észre először, hogy az OTP-nek még sokkal hatalmasabb szerepe lehet a társadalom formálásában, ha újfajta szerződésekkel is tudja irányítani a lakásigénylők életútját. Most — önzetlenül — egy új OTP-árjegyzék kialakításán dolgozom, és nem bánom, ha mások is besegítenek a munkámba javaslataikkal. Ezért árjegyzék-tervemből az alábbiakban ismertetek némely részletet:

Egy gyermek után az OTP harmincezer forinttal járul a lakásvásárláshoz.

Ha a szülő (jövendő szülő) írásba adja, hogy gyermekét esztergályosnak taníttatja: további húszezer előleg.

A lakásigénylő ifjú pár írásba adja, hogy nem válik el a gyermek nagykorúságáig: plusz tizenötezer.

A lakásigénylők kötelező ígéretet tesznek arra, hogy szüleiket nem küldik szociális otthonba: tizenkétezer.

Írásba adják, hogy nem igényelnek gépkocsit: nyolcezer.

A fiatalasszony becsületszavát adja, hogy tizenöt évig nem hőbörög a közértben: ötezerkétszáz forint póthitel.

Nem lépik át italbolt küszöbét: háromezer plusz.

Csúcsforgalomban nem ülnek autóbuszra: nyolcszázötven.

Nem igényelnek távbeszélő-készüléket: kétezerötszáz.

Az OTP lakásvásárlási kölcsön összegének megállapításánál figyelembe vehetik a lakásigénylő hivatali magatartását és közéleti szereplését. El tudom képzelni az alábbi párbeszédet az ügyfél és az OTP között:

OTP: Információnk szerint ön az elmúlt hónapban megbírálta a főnökét.

Ügyfél: Meggondolatlanság volt, többet ez nem fog előfordulni.

OTP *(beír a kölcsönszerződésbe ezer forintot)*: Előlegezzük a bizalmat. Milyennek tartja a tévé műsorait?

Ügyfél: Maximálisan jónak.

OTP: Erre maximálisan egy ezrest adhatunk *(beírja)*. Melyik csapatnak szurkol?

Ügyfél: Fradi.

OTP: A Dózsára adhatok ötszázat, a Vasasra nyolcat. Nos?

Ügyfél *(hősiesen)*: Megmaradok a Fradinál.

OTP *(hűvösen)*: De sok pénze van a kedves ügyfélnek... Mi a véleménye a magyar színdarabokról?

Ügyfél: Adjon ötszázat és ne kérdezzen semmit.

OTP: Mit olvas?

Ügyfél: Ponyvát.

OTP *(jóindulatúan)*: Ezt úgy veszem, hogy nem hallottam. Erre le kellene vonnom ezerötszázat. *(óvatosan)* Jókai Mórra tudnék adni kétezret...

Ügyfél *(sóhajt)*: Írja be.

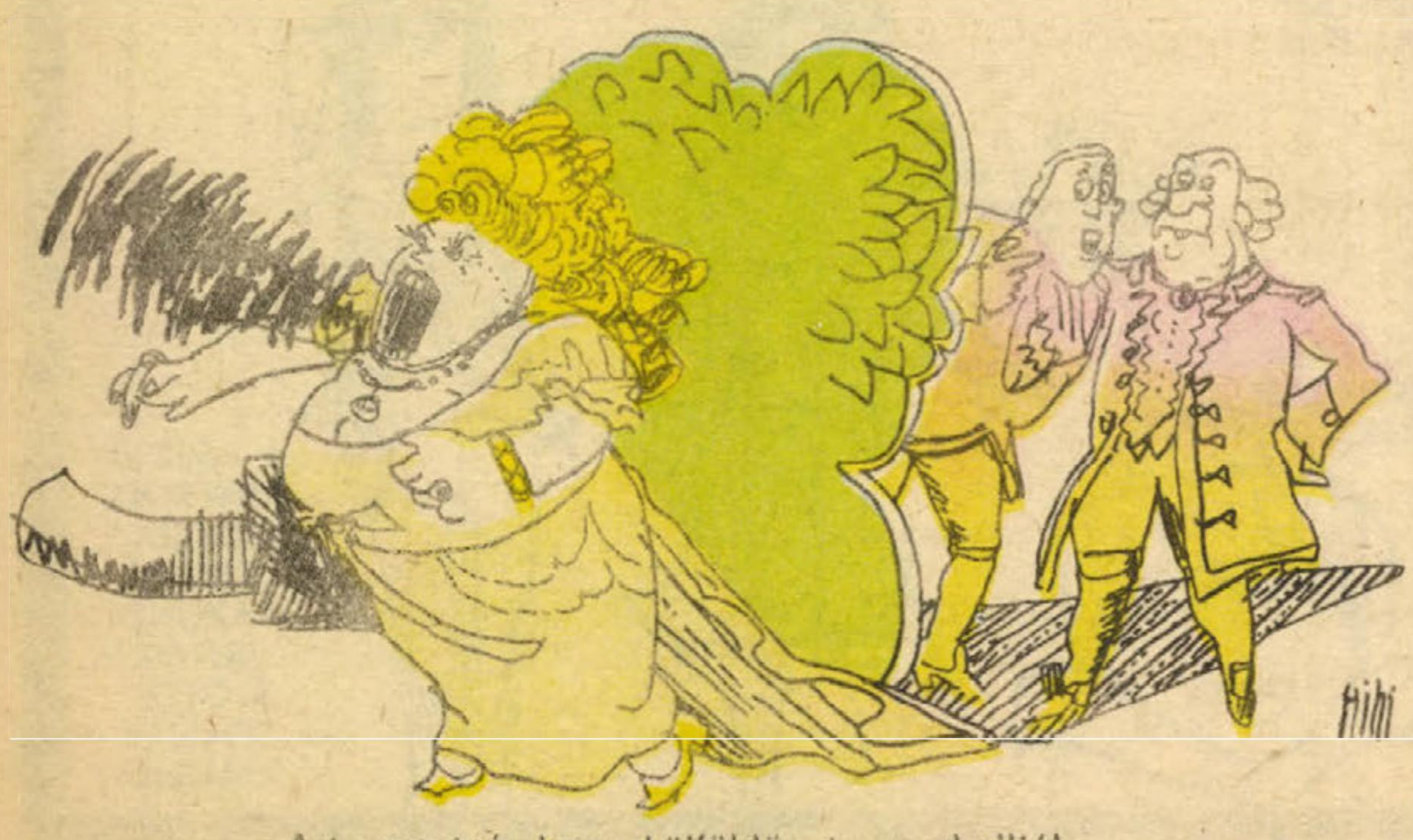
OTP *(számol)*: Az annyi meg annyi, meg... az összesen... kilencvenötezer forint hetven fillér. Ennyivel tudunk hozzájárulni a lakásvásárláshoz. A többi háromszáznegyvenezret ön fizeti be.

Ügyfél: És ha írásba adom, hogy tíz éven belül nem igényelek lakást?

OTP: Arra adhatok még kétezret.

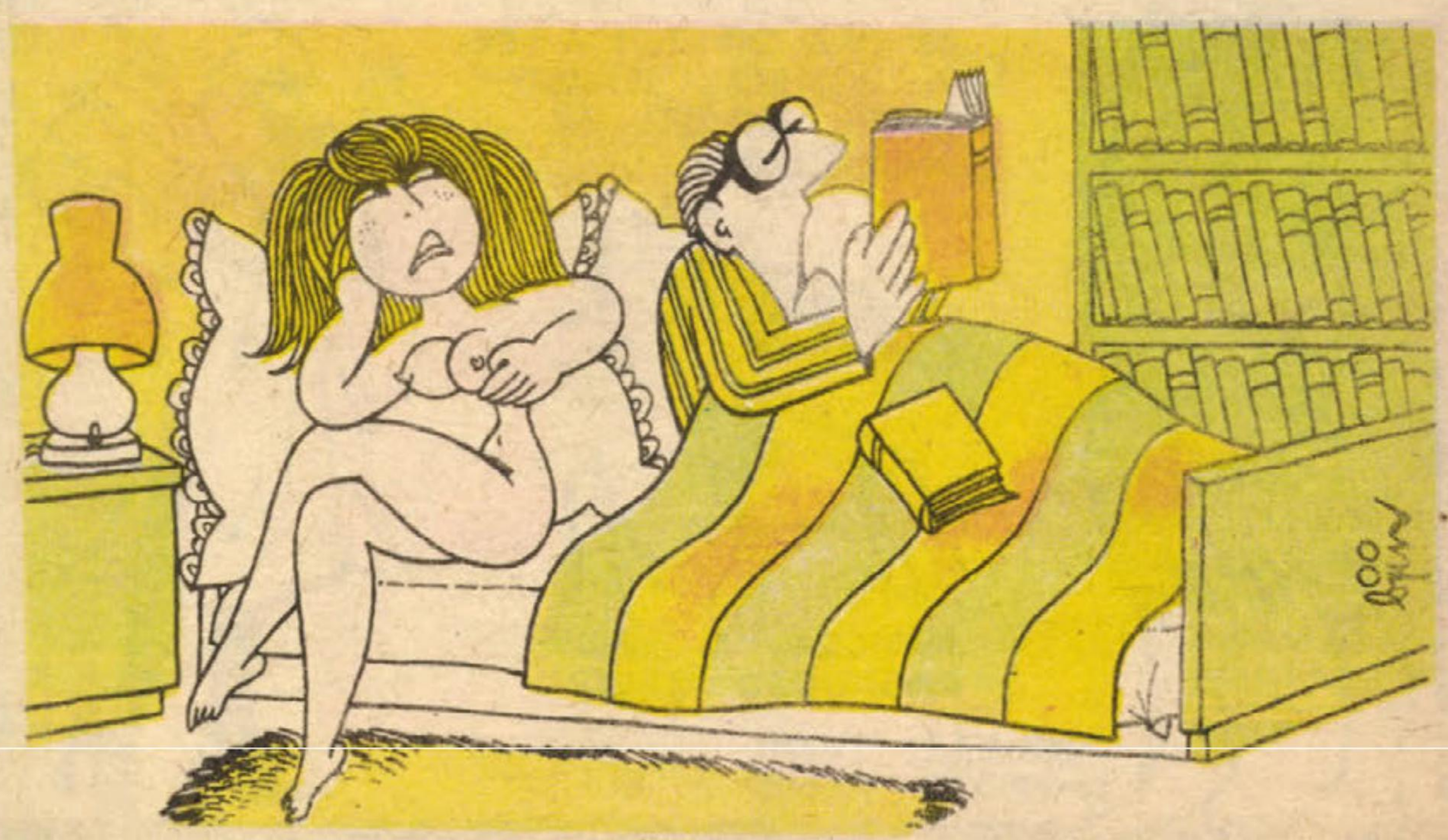
Somogyi Pál

OPERAÉNEKESNŐ

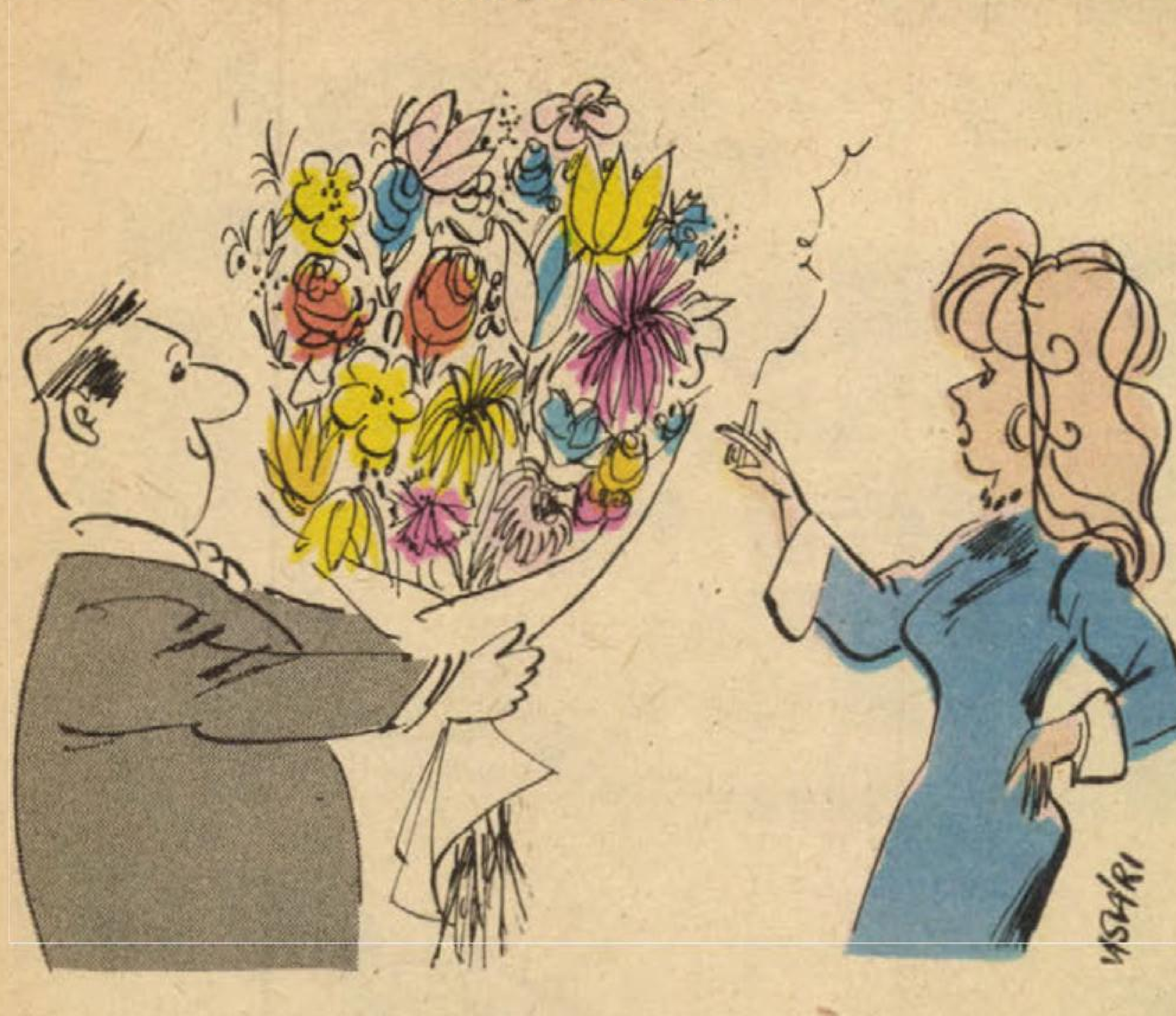
— Azt szeretné, hogy külföldön is meghallják...

IRODALMI BEÁLLÍTOTTSÁG

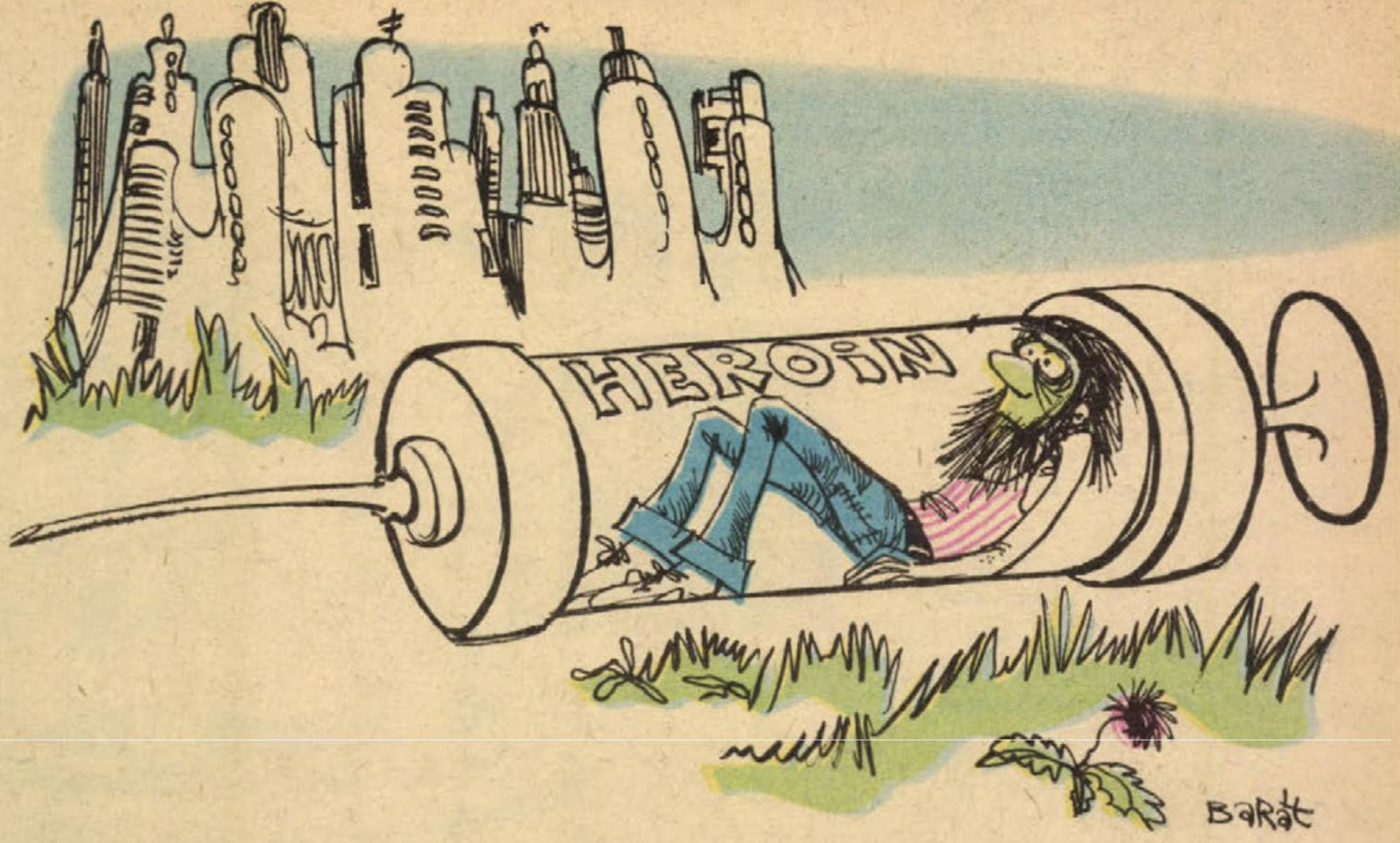
— Mit mondasz, szivecském, mi bajod van Gutenberggel?...

NŐI DOLGOK

– Az ott hervadt!...

NYUGATI CSŐLAKÓ

Levélváltás a megunt télikabátokról

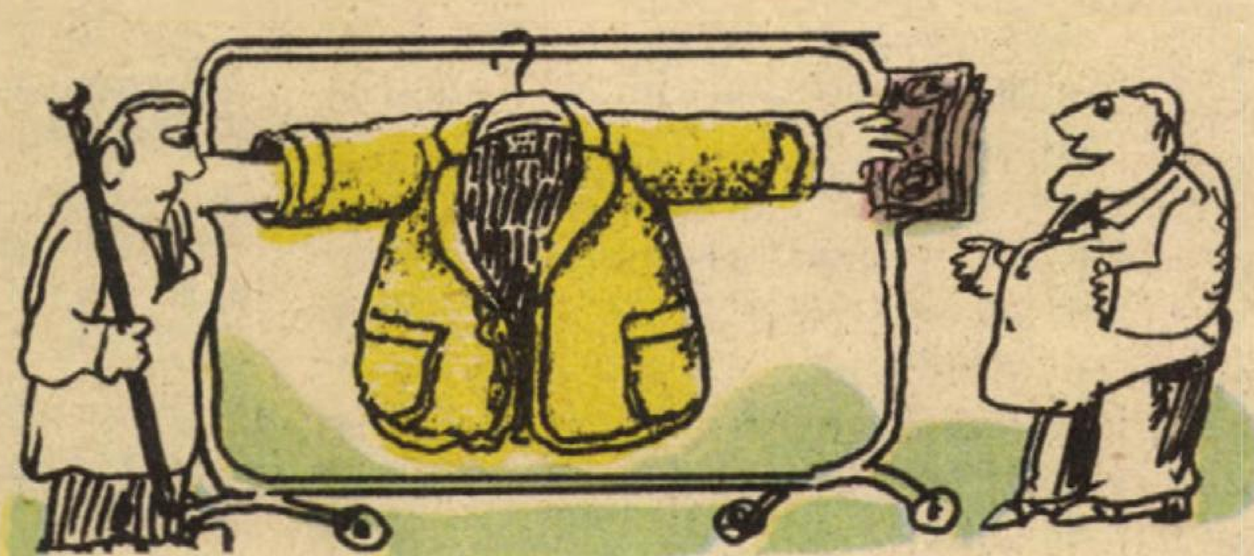
Kedves Szerkesztő úr!

Az Esti Hírlapban olvastam a férfiruházati ipar és kereskedelem nehézségeiről. Nem fogy a konfekció: tavaly a kereskedelem raktárai teltek meg, az idén a ruhagyáraké. Nagy az elfekvő készlet, különösen sok a kabát. Olyan sok, hogy aki viselt télikabátját leadja a boltban és újat vásárol, annak 300 forintot fizetnek. Mármint a használt télikabátért. Őszintén szólva, ez nekem gyanús! Mit csinálnak a feltehetően sok 300 forintos használt télikabáttal? Nem gondolja, szerkesztő úr, hogy a konfekció méretezésének és minőségének ismert hiányosságai okozzák a vásárlási kedv csökkenését?

Kedves Olvasónk!

A konfekció ügyét nem lehet ennyire leegyszerűsíteni. Valóban nagyok a készletek és el kell adni azokat. Mi a gyanús ebben? A használt, üzemképtelen televíziót is beveszik 400 forintért. Ez nem elveszett pénz: az alkatrészek esetleg megérik a kétszeresét is. Lehetséges, hogy a használt, kopott és elnyűtt télikabátok alkatrészei (gombok, gallér, bélés stb.) ugyancsak megérik a pénzüket. „Akármilyen piszkos is lehet a télikabát, nem kell tisztíttatni, mindenképpen átvesszük, csak a szakadtat nem, mert az selejt" — informáltak a helyszínen, az egyik áruházban. Arra a kérdésemre pedig, hogy a vevők hozzák-e a régi kabátjukat és azok milyen állapotban vannak? az eladó szó szerint a következőket felelte: *„De még mennyire hozzák! Még olyan kabátokat is kapunk elég nagy számban, hogy jobbak, mint amilyeneket a vevők újan vásárolnak nálunk."* Megértheti, ha ezen csodálkoztam, mert szakértői tapintással elég jónak ítéltem a fogasokon egymás mellett lógó 1300—1400 forintos télikabátokat.

Semmi esetre se essünk azonban tévedésbe: nem általános jellegű „télikabátvásárról" van szó, mindössze három e célra kijelölt áruház bonyolítja le ilyen formában az üzletet. Árengedményről pedig szó sincs. Az áruház férfikonfekció részlegében ugyanis nagy tábla hirdeti: „Megunt szövet télikabátjáért, új vásárlás esetén, 300 forintot adunk." Ebben a fogalmazásban már egészen

másképpen fest az ügylet. A télikabátnak nem kell feltétlenül elnyűttnek és ócskának lennie, elegendő, ha viselője *megunta*, máris fizetik a 300 forintot érte. Persze, csak akkor, ha már megvette az újat.

Adódhatnak furcsa esetek is. Arra például még csak gondolni is rossz, hogy vajon mi lesz akkor, ha a vevő mondjuk Baktalórántházáról megunt télikabátjával felutazik Budapestre, hogy 300-ért eladja és újat vegyen, de nem talál megfelelőt és dühében otthagyja ingyen, az áruháznak, mert a télikabátja már olyan ócska, hogy nem érdemes visszacipelnie Baktalórántházára?

Aggodalmamból láthatja, fogalmam sincs arról, hogy mi lesz a 300 forintokért megvásárolt használt télikabátok sorsa. De azért úgy hiszem, ez a kereskedelem színvonalát emelő új akció a legjobbkor jött. A bizományi ugyanis legfeljebb a jó állapotban levő megunt ruhaféléket veszi át, ócskát és kopottat nem. Használt ruhát pedig elajándékozni manapság — sértés. Feltevésem szerint tehát, nemcsak azért indították útjára a 300 forintos télikabát akciót, hogy az új eladásával csökkentsék a konfekciókészletet, hanem azért is, hogy a használt télikabátokat a kijelölt áruházak felvásárolják. Nekem annyira tetszik ez az akció, hogy kiterjeszteném az *összes ruhaüzletekre*, mindenféle férfi és női konfekcióra. Már csak azért is, hogy ne essen csorba a női egyenjogúságon. És módfelett tetszik nekem ez az újítás azért is, mert az áruházak eddig nem foglalkoztak használt ruha kereskedéssel. Úgy látszik, kezdik már belátni, hogy a választékbővítés kereskedelmi feladat.

Bizonyos vagyok abban, hogy ha a konfekcióban megszűnnének végre az ön levelében említett „méretezési és minőségi hiányosságok", sokan kicserélnék az egész „megunt" ruhatárukat. A jó konfekcióból a sok is kevés lenne.

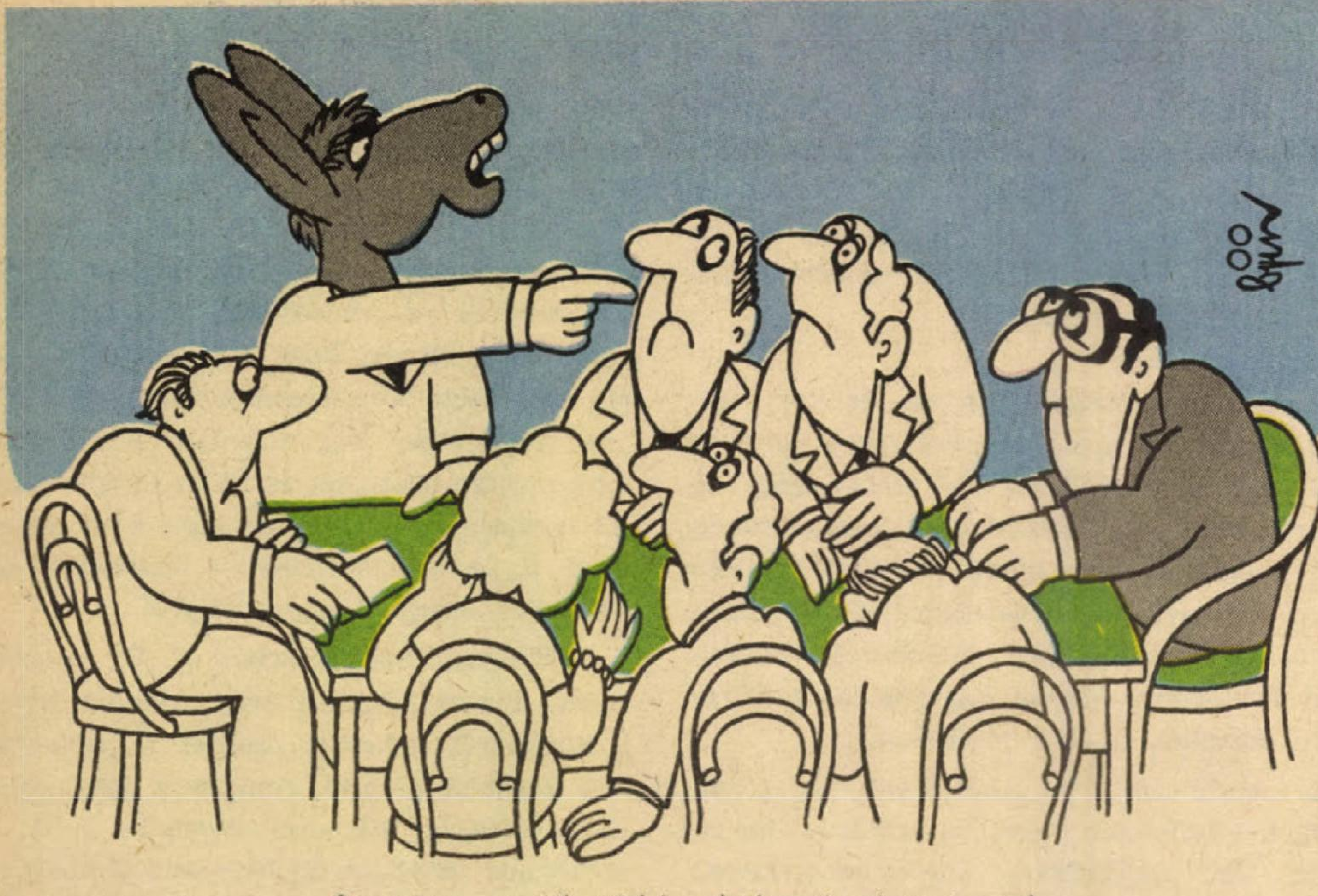
Akkor már csak az a gondja maradna a ruházati kereskedelemnek, hogy miként szabaduljon meg a felvásárolt használt ruhakészleteitől.

Földes György

Mindenki iskolája

SAJDIK FERENC ROVATA

– Szerintem az államtitkár elvtársnak nincs igaza!

VIGYÁZZUNK A CÍMEKRE

A „Nagytakarítás"-t, Csurka István új darabját játssza a budapesti József Attila Színház. Egyik nap telefonon kereste a színházat egy férfihang.

— Kérem szépen, mi van önöknél ma este?

— Nagytakarítás.

— Jaj, de kár, azt hittem játszanak. Akkor elmegyünk egy másik színházba — és letette a kagylót.

Ugyancsak a József Attila Színház műsorán szerepel Eduardo de Filippo vígjátéka, a „Szombat, vasárnap, hétfő".

Egy hétfő este idős néni állított be a színházba, felmutatta a bérletét.

— De asszonyom — mondja a jegyszedőnő —, ez mára nem érvényes, ez szombatra szól.

— Jaj, kedvesem, de én azt olvastam a plakáton, hogy szombat, vasárnap, hétfő, gondoltam, leginkább még hétfőn érnék rá...

A két esetet nevetve mesélték a színház titkárságán. Nekem meg eszembe jutott, hogy tizennyolc évvel ezelőtt hogyan jártam a vígjátékom, a „Nem vagyunk angyalok" címével.

Moszkvában, a Taganka színházban 1959 májusában mutatták be a darabot. A közönség mérhetetlenül kedves volt (úgy hiszem, ez orosz szokás, mert Leningrádban is ezt tapasztaltam), percekig tartó tapsvihar közben virágcsokrokat hajítottak fel a színpadra. Orgona, gyöngyvirág, tulipán borított el mindent. Amikor végül is lementünk a színpadról, névjegy érkezett a színház igazgatójától, hogy szívesen lát az irodában egy pohár pezsgőre.

Igen, csakhogy akkor már sok órája jöttem el a szállodából, azután isten tudja, meddig fog tartani az az egy pohár pezsgő... egyszóval úgy éreztem, hogy további ünneplések és vendégeskedések előtt mégiscsak meg kéne keresnem a mosdót.

Szemérmem tiltotta, hogy érdeklődjem, továbbá nem tudok három mondatnál többet oroszul. Gondoltam, nemzetközi jelzések nyomán majd csak megtalálom. Mentem, bolyongtam, öltözőkbe nyitottam, visszakerültem a nézőtérre, majd nagysokára, minden ajtót, lépcsőt kipróbálva lejutottam az alagsorba, ahol is megtaláltam. De nem szerény, kis intézmény volt, hanem nyüzsgő, eleven világ, hatalmas terem, tükrök, fésülködő asztalok, telis-teli ruháikat rendbeszedő, arcukat csinosító, vidáman tereferélő nőkkel. A háttérben, persze, ott voltak a kis, zárt fülkék, csakhogy nem tudtam odáig eljutni. Mert hiszen nem sokkal azelőtt, perceken át a színpadon álltam, és a közönség felismert. Kedvesen, barátságosan körülfogtak, kocsiderékenyi virágomhoz újabb csokrocskákat ragasztottak. „Avtorka, avtorka" — mosolyogtak rám.

Annyit tudtam, hogy az „avtorka" szerzőt jelent, az „avtor" szó nőnemű alakját, továbbá azt tudtam, hogy a helyzet kezd tragikussá válni, egyrészt az igazgató vár odafönn, másrészt...

De újabbak és újabbak csatlakoztak az ünnepléshez, baráti öleléshez, miközben én verejtékezve kutattam agyamban a Potapova féle nyelvkönyv első hat leckéjét (ugye, ugye! aki nem fejezi be a nyelvtanfolyamot!), mondatokat kerestem, valamit, amivel elmagyarázhatnám, hogy könyörgök, engedjenek...

És ekkor eszembe jutott a darabom címe. „Mi tozse nye angeli", „Mi sem vagyunk angyalok" — így hangzik az orosz fordítás.

„Avtorka tozse nye angel", „A szerző sem angyal" — mondtam kétségbeesve.

Vagy úgy! Harsány nevetés. Hát, persze, nagyon is ember, tessék, parancsoljon... — nyitottak utat.

Még most is kiver a veríték, ha arra gondolok, mi lett volna velem, ha véletlenül a „Szentivánéji álmot" írom.

Fehér Klára

ŐSZI HÍRHULLÁS

Fülöp György rajzai

– Istenkém, itt az ősz, kiürül a Garay tér...

Csúcstalálkozó

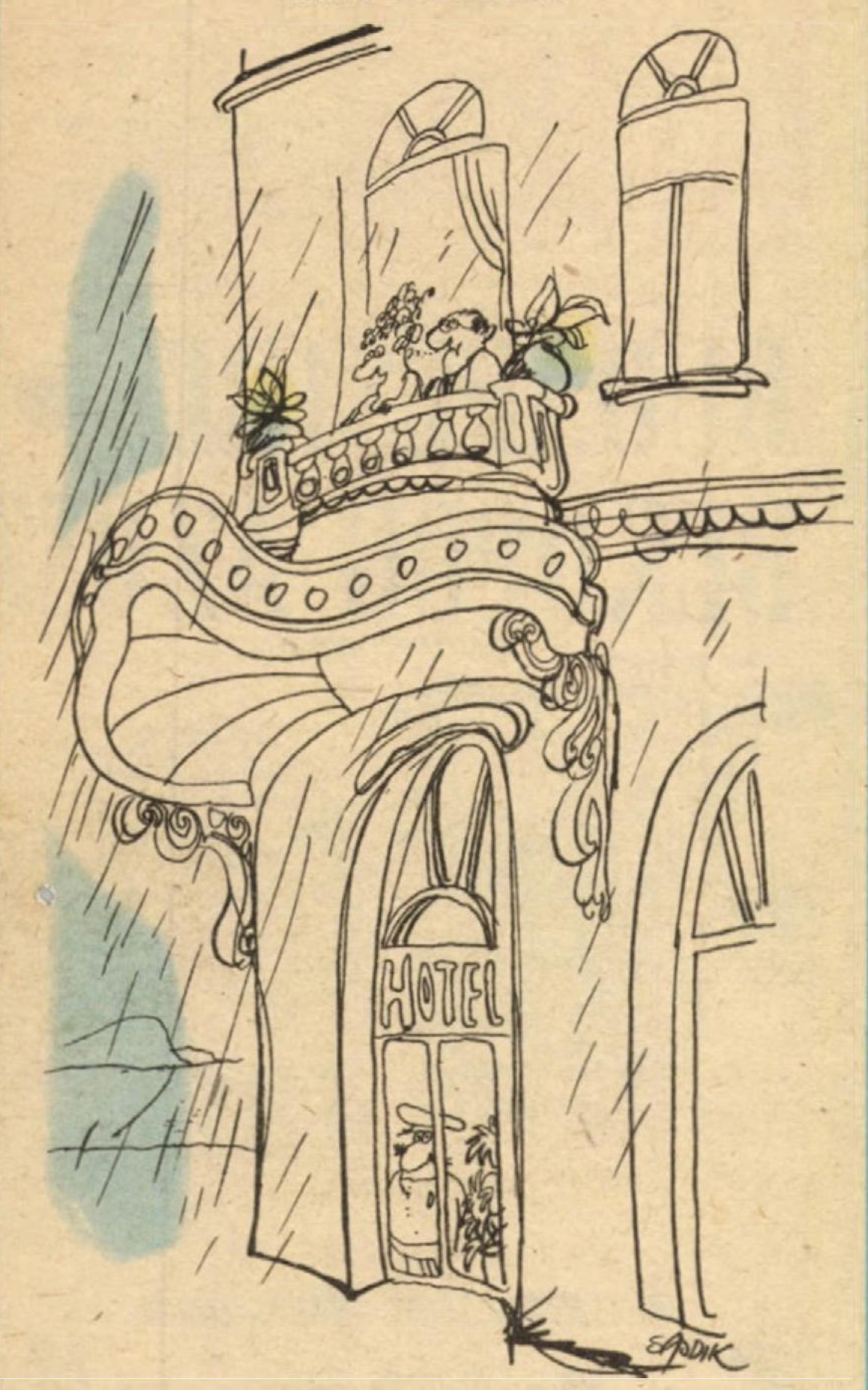

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— A kakukk olyan értelmes állat, hogy még a nevét is ki tudja mondani.

— Igen, ebben különbözik a barázdabillegetőtől...

KIKAPCSOLÓDÁS

– Az sem érdekel, hogy otthon most áznak be a telefonkábelek.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az erdőszélen áll a művész és az ezernyi színben pompázó őszi tájat festi. Két arrajáró bámulja, miközben az egyik megszólal:

— Látod, mit kell kínlódnia az embernek, ha nincs fényképezőgépe.

— A férjem a múlt héten festett valamit, és ma már ki is akasztották a munkáját a Nemzeti Galériában.

— Mit festett?

— Egy táblát: „Ruhatár kötelező!"

antialkohol

Celzius Célia, a Kunsági Orvosságtermelő Szövetkezet alagronómusa hosszas kísérletezés után feltalálta az Antialkohol nevű szert. Az alkoholba olyan hatású vegyületet kevert, amelynek eredményeképpen kialakult a pozitív részegség.

Megmagyarázom.

A részegség tudvalevőleg ön- és közveszélyes állapot. Celzius kartársnőt az a gondolat vezérelte, hogy miután az emberiséget az ivásról nem lehet leszoktatni, olyan szerrel kell megitatni, amelynek biológiai hatása azonos a normális részegségével, de pszichológiai hatása éppen ellenkezője annak: nem kártékony, hanem hasznos, nem bűnözésre ösztökél, hanem jótettekre.

A kísérletezés évei alatt Célia hol ellankadt, hol fellángolt, végül is azonban akaratereje és zsenialitása győzedelmeskedett. Megszületett az új folyadék, amely bámulatos gyorsan terjedt el világszerte. Íme, a használat közben mutatkozó eredmények millióiból néhány kiragadott példa, csak hogy az olvasó megértse a találmány (rövidebben: CC 1) lényegét:

A Külső Macskajaj borozóban kórus alakult, amely ivászat közben előszeretettel énekli Beethoven IX. szimfóniájának örömódáját. Az egyik ilyen est után három ifjú kiszökött és addig csavargott, amíg rá nem akadt egy padon horkoló öregemberre. Az ifjak mindegyike 100—100 forintot lopott be az alvó zsebébe.

T. M. büntetett előéletű, foglalkozás nélküli feleségül vette K. I. üzletszerűen kéjelgőt, majd mindketten munkára jelentkeztek a Köztisztasági Hivatalnál. Előzőleg orvosi vizsgálatnak vetették magukat alá, amely megállapította az antialkohol által előidézett befolyásoltságot. A munkaerő-gazdálkodási osztály vezetőjének arra a kérdésére, hogy hát mi lesz akkor, ha az ital hatása elmúlik, mindketten esküvel bizonygatták, hogy nem hagyják abba az ivást.

A XXIX. kerületi kijózanító állomáson valóságos lázadás tört ki, az ápoltak zokogva könyörögtek az orvosoknak, ne józanítsák ki őket, mert félnek, hogy visszaesnek a józanul elkövetett bűncselekmények tettesei közé.

A Népligetben egy tizenhat éves iskoláslány megtámadott két férfit és letépte magáról farmernadrágját. A kis bohó nem sejtette, hogy a férfiak antialkohol befolyása alatt állnak és elfutnak a színhelyről.

A Fővárosi Selejtgyárban F. B. főosztályvezető tervet készített arról, miként lehetne a külföldről behozott selejtet teljes egészében hazaival pótolni. Amikor a gyár kollektívája a tervet már-már elfogadta, F. B., aki időközben lehajtott fél liter antialkoholt, sírva fakadt és bevallotta, hogy tervezete grandiózus marhaság, amiből csak őneki magának lett volna haszna.

*

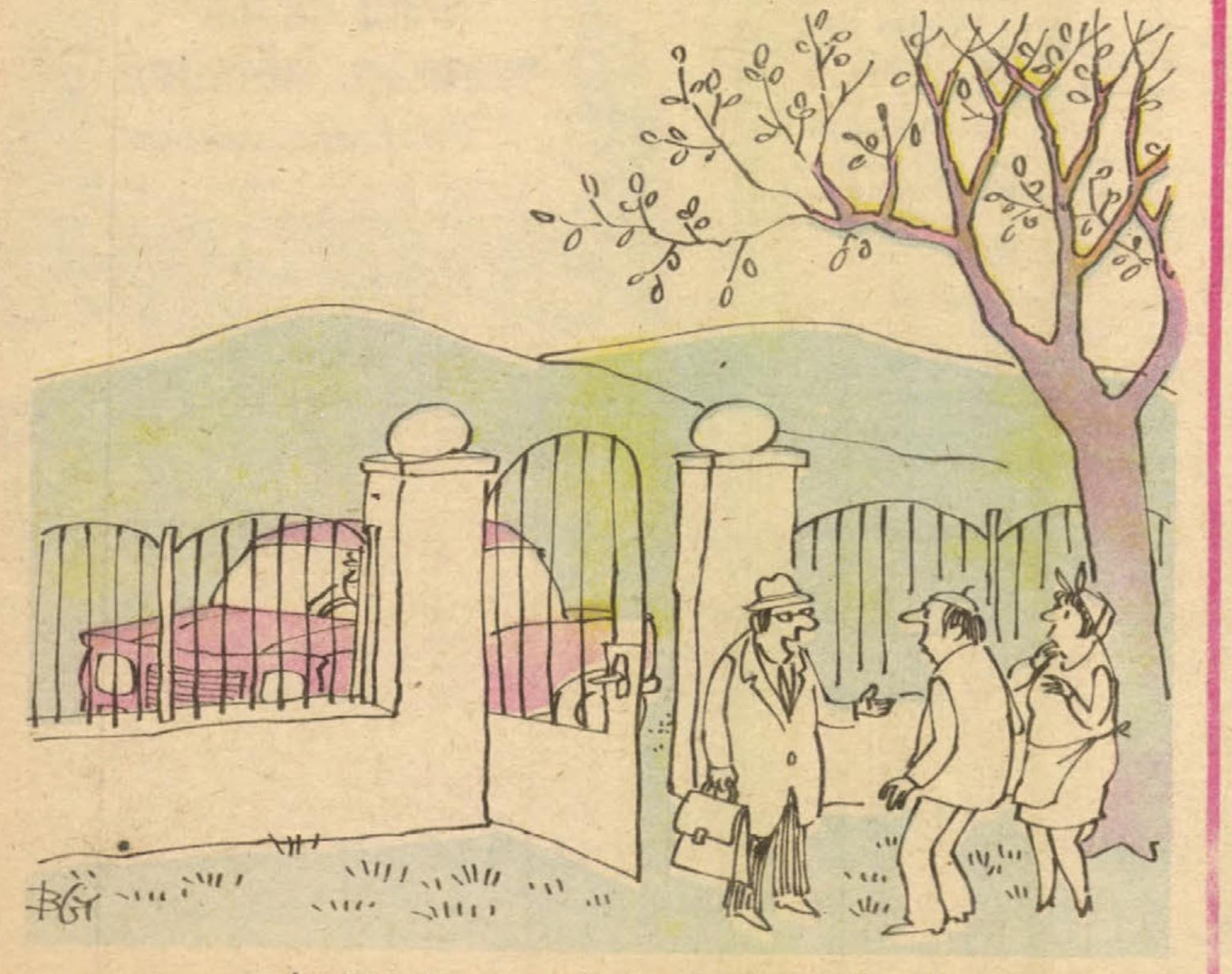
A CC 1 diadalának egy váratlan epizód vetett véget. Amikor ugyanis O. H., aki élete nek javát különböző bűntettek ellenértékeképpen börtönökben töltötte, de a CC 1 hatására annyira megjavult, hogy éppen a Becsület Hőse kitüntetéssel akarták jutalmazni, az ünnepi aktus előtt váratlanul térdre esett és könyörgött, hogy őt vessék ismét oda a hagyományos szeszfogyasztás áldozatául.

— Mert uraim — mondotta —, az ember nemcsak azért rabol, hogy több pénze legyen. Hanem főképpen azért, mert ártani: a lélek megkönnyebbülése. És kinek nincs lelke? — szólt és lelopta az ünnepség védnöknőjének nyakláncát.

Mire abbamaradt a CC 1 további gyártása.

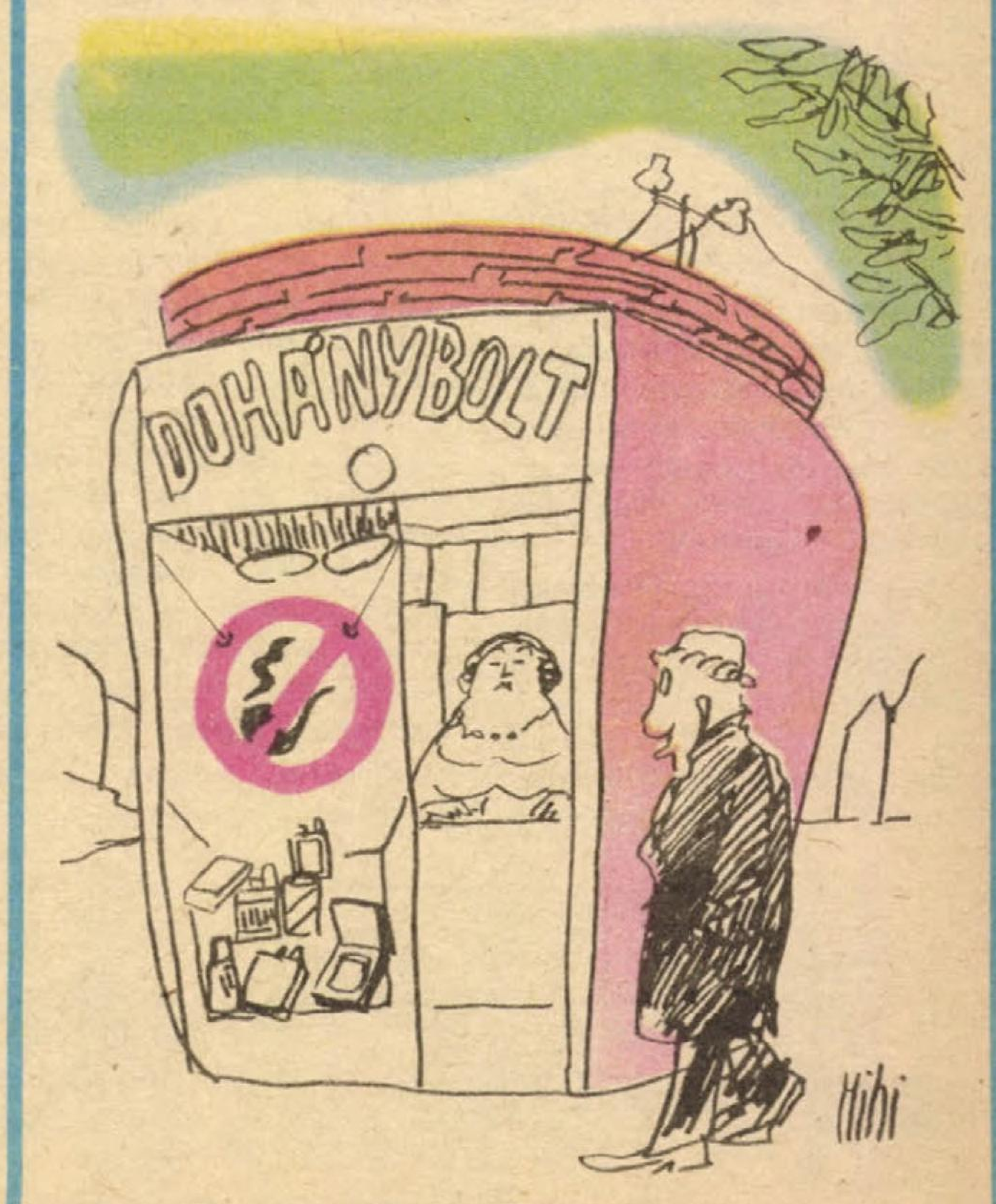
Szánthó Dénes

ELŐVÁSÁRLÁSI JOG

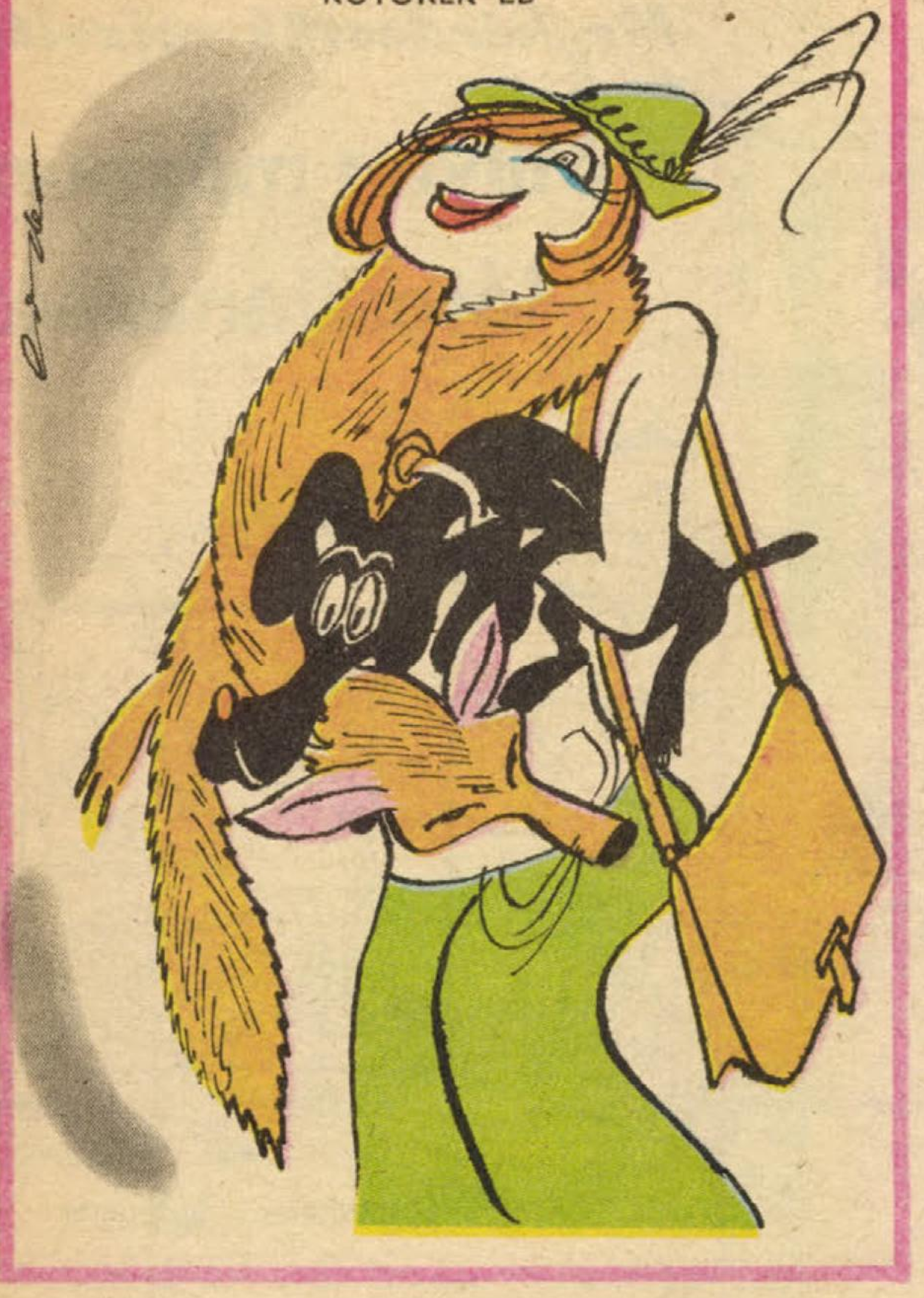

– Az állam én vagyok. Hallom, eladó a telek . . .!

A JÓ LEVEGŐÉRT

KOTORÉK EB

GESZTENYÉS NÉNI

HAJSZA

MITŐL FÁJ?

Amíg a buszra vártam, a cipőüzlet kirakatát nézegettem, mert mindig is a szabad idő differenciált felhasználásának híve voltam. Egyszerre különös arc tükörképe bukkant fel mellettem, a kirakat üvegén. Vállig érő haj, éles vonások. A különös arc a vállamra tette a kezét.

— Kérem, ne forduljon vissza.

Visszafordultam. Lendületes orr, mélyen ülő szem, mintha két sötét csövön nézett volna kifelé.

— Gondoltam, nem árt, ha közlöm önnel: mindent tudok.

Ronda kis hideg ujjak kezdtek kapirgálni a gyomromban.

— Hogy érti ezt?

A különös arc véznán mosolygott.

— Már így is többet árultam el a kelleténél.

Hirtelen nyolc apró kazánkovács kezdett hóvégi hajrába a fejemben.

— Úristen. Arra a kis izére gondol... hogy Pohánka Rita, meg én...

— Maga mondta.

— És most mi a szándéka? Mi a szándéka?!

— Megkérem, ne ordítson. Es engedje el a fazonomat. Az izzadt ujjak könnyen nyomot hagynak a világos szöveten. Egyébként többféle szándékom van, de a taglalástól engedelmével eltekintenék.

— Ide figyeljen, beszéljünk okosan.

— Felesleges. Minthogy a zsarolás nem szerepel szándékaim között, megvesztegetni sem hagyom magam. A viszontlátásra.

Kótyagosan támolyogtam át az úttesten. Kívül fékek csikorogtak, benn meg a fogaim. A túlsó járdán Vesztibül Rudiba botlottam. Nem, ez nem volt az én napom.

— Na — mondta Vesztibül kaján pofával —, látom téged is behúzott.

— Te ismered ezt a gengsztert?

— Világos. Dr. Hegeda Rezső lélekbúvár és szociognómus. Roppant érdekes kísérletbe kezdett. Elmélete szerint az emberek kilencven százaléka ma is lelkiismereti konfliktusok nyűge alatt sínylődik, de már a legkisebb provokációra hajlandó önfeledt vallomásokban kitörni. A kísérlet eredményét aztán „Mitől fáj a fejünk?" címmel terjedelmes tanulmányban teszi közzé.

— Remélem név nélkül.

— Megőrültél. Ki olyan bolond, hogy egy terjedelmes tanulmányt név nélkül tegyen közzé? Biztos lehetsz, hogy a végére odaírja: „Dr. Hegeda Rezső".

— Úgy értem, hogy az én nevem nélkül.

— Tisztára elment az eszed. Miért írná oda a saját tanulmánya végére a te nevedet?

Feladtam. Vesztibül Rudi még őszi csúcsformájában is hülyébb volt, mint egy lábos grenadírmars. Inkább a túlsó járdát figyeltem. Dr. Hegeda Rezső időről időre újabb kísérleti nyúllal közölte, hogy mindent tud és a nyulak a legkülönbfélébb módon reagáltak.

Egy bőrkabátos nyúl például kétségbeesett kurjongatásokban tört ki, féllábon háromszor körültáncolta a lámpaoszlopot, de mindannyiszor visszatért dr. Hegedához és egy-egy ujját az orra alá dugta. Távolról tisztára úgy tűnt, hogy a régi mondókát fújja: ez elment vadászni, ez meglőtte, ez hazavitte... ám tébolyult arckifejezése éles ellentétben állt a versike gyermekded bájával.

Egy bozontos nyúl a szakállát kezdte szaggatni, miközben több nyelven átkozódott, majd letérdelt dr. Hegeda elé és könnyeivel áztatta ballonkabátja szegélyét.

Most azonban egy cinegelábú hölgyike bukkant fel Dr. Hegeda kísérletének hajszálkeresztjén. Az események ettől kezdve viharossá gyorsultak. A lélekbúvár odalépett a hölgyikéhez és mondott neki valamit. Feltehetőleg azt, hogy mindent tud. A következő pillanatban kisült, hogy dr. Hegeda olyasmit is tud, amiről eddig sejtelme sem volt. Repülni. A lélekbúvár a levegőbe emelkedett, ferde tengely körül 360 fokos ívet írt le, majd kiült a járda szélére és tétova arccal szopogatta a csuklóját.

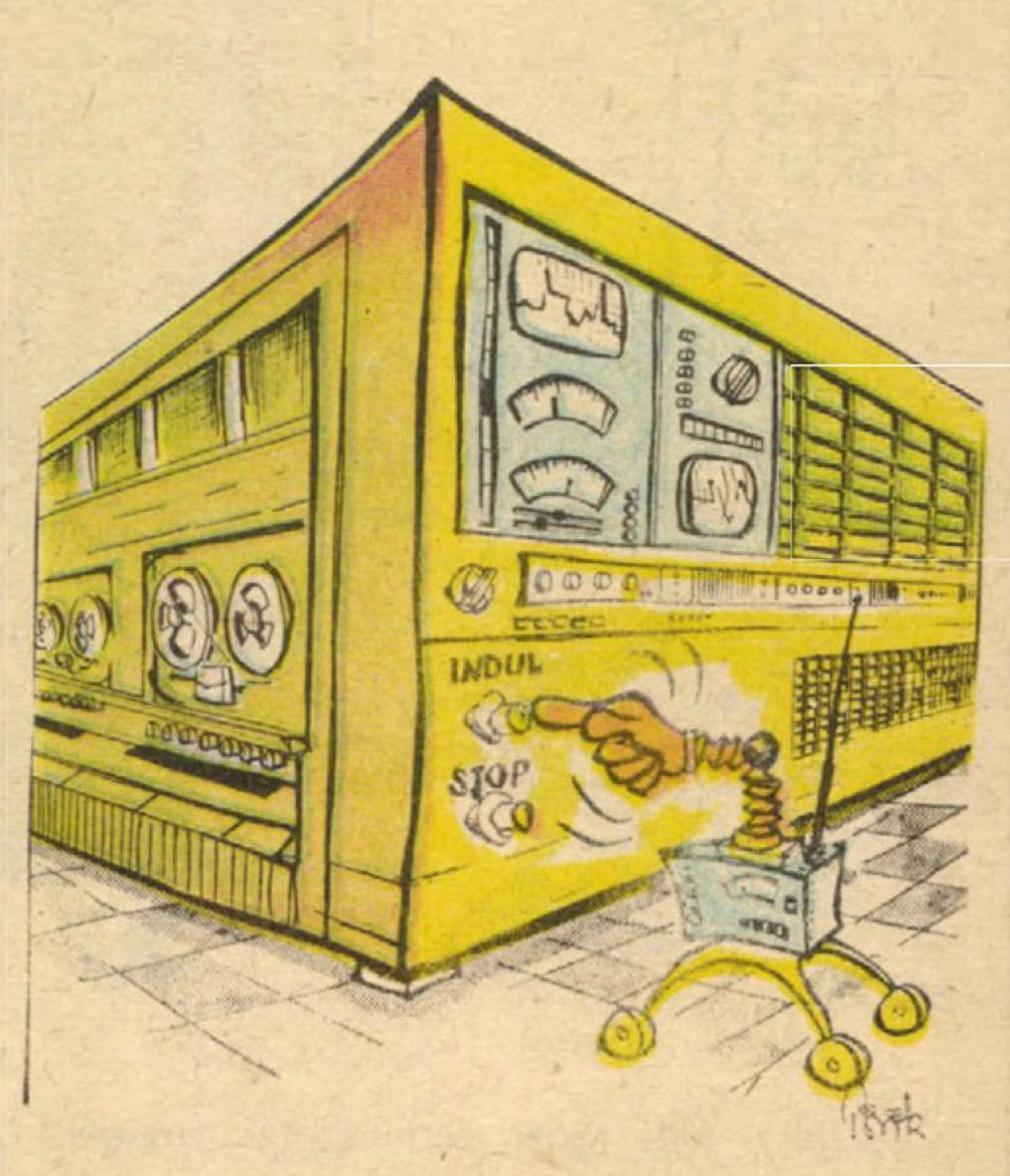
Az eset mély megelégedéssel töltött el. Hirtelen kiderült, hogy ismeretanyagom felülmúlja az övét, mert két olyan dolgot is tudtam, amiről neki — jóllehet mindent tudott — fogalma sem volt.

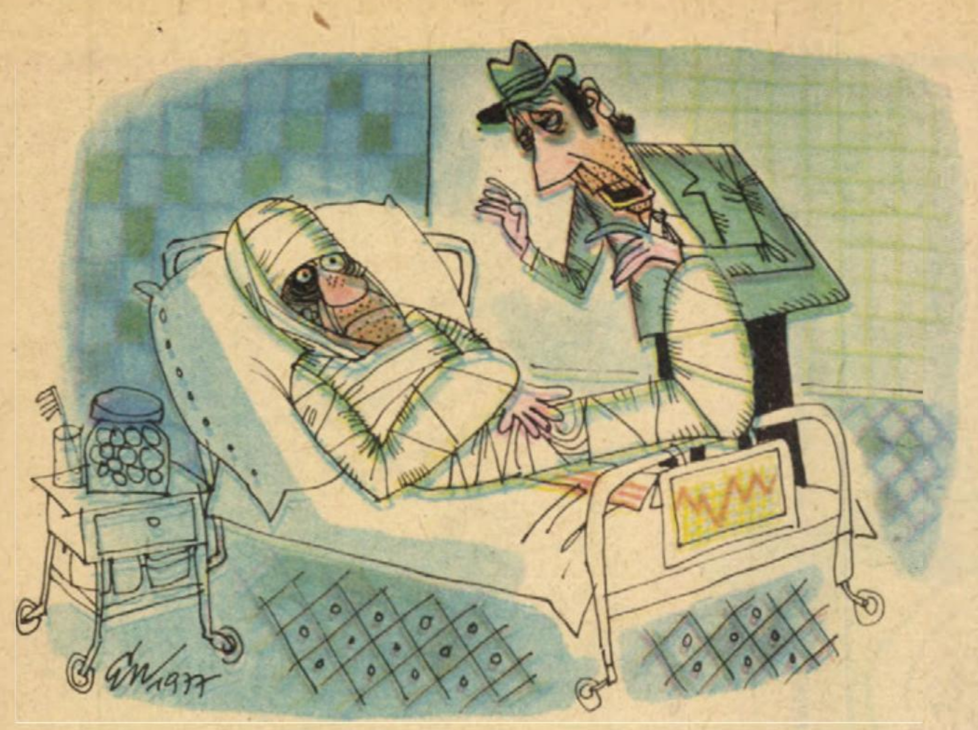
Tudtam, hogy a cinegelábú hölgyike Kokas Stefánia, a cselgáncsválogatott feketeöves mestere. És már tudtam azt is, mitől fáj dr. Hegeda Rezső feje.

Hát attól, hogy repülés közben beverte a cipőüzlet cégtáblájába.

Peterdi Pál

ABSZOLÚT AUTOMATIZÁLÁS

– Drága barátom, készülj el a legrosszabbra. A Casco sem fizet, mert ittas voltál…

TRIBÜN

Az amerikai sportújságíró telefonon diktálja az atlétikai verseny tudósítását a gépírókisasszonynak.

— Távolugrásban első Zbygniew Woycziechowsky, Boston…

— Kérem, betűzze…

— B-O-S-T-O-N…

Henri Mailer, a Toulon kosárlabdajátékosa öt hosszú év után végre levágatta vállig érő haját és hosszú szakállát. Az edzője megkérdezte, hogyan jutott erre az elhatározásra?

— Kíváncsiságból — hangzott a válasz. — Érdekelt, hogyan is festek tulajdonképpen.

Herb Caen írta a San Franciscó-i Chronicle sportrovatában:

— Egyetlen esetet tudok elképzelni, amikor veszteni szórakoztatóbb, mint győzni. Ha a kísértéssel birkózunk.

Egy kanadai baseballcsapatnál — egyedi eset — huszonöt esztendeje dolgozik együtt az elnök és a menedzser. A jubileum alkalmával megkérdezték őket, hogyan bírták?

— Nagyon egyszerű — volt a felelet —, már az elején megszoktuk, hogy átnézünk egymáson. És ezt a látványt még ma is élvezzük.

Az egyetemi rögbicsapat másfél mázsás csillaga intelligenciavizsgán vesz részt.

— Mondjon két névmást.

A srác rémülten néz körül.

— Ki? Én?

— Nagyszerű! — kiált a vizsgáztató. — Megfelelt!

(p. p.)

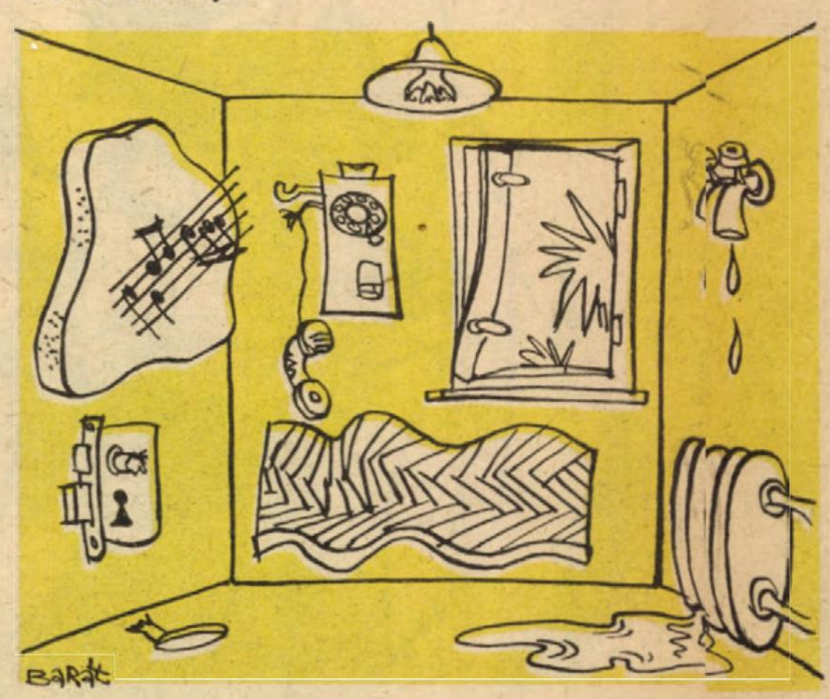
Megkérdeztük rajzolóinkat:

Milyen múzeumot létesítenének?

Endrődi István:

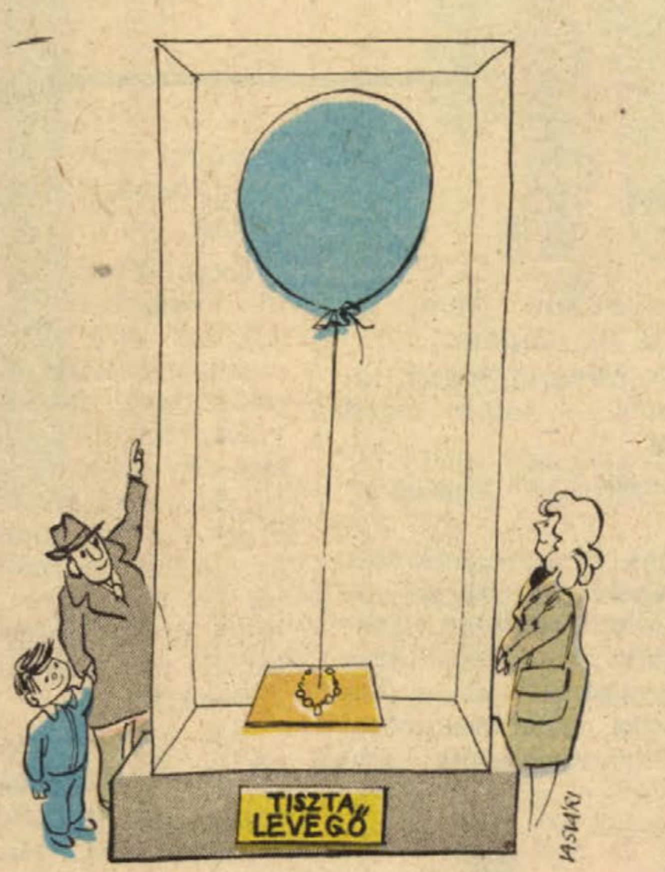

Barát József:

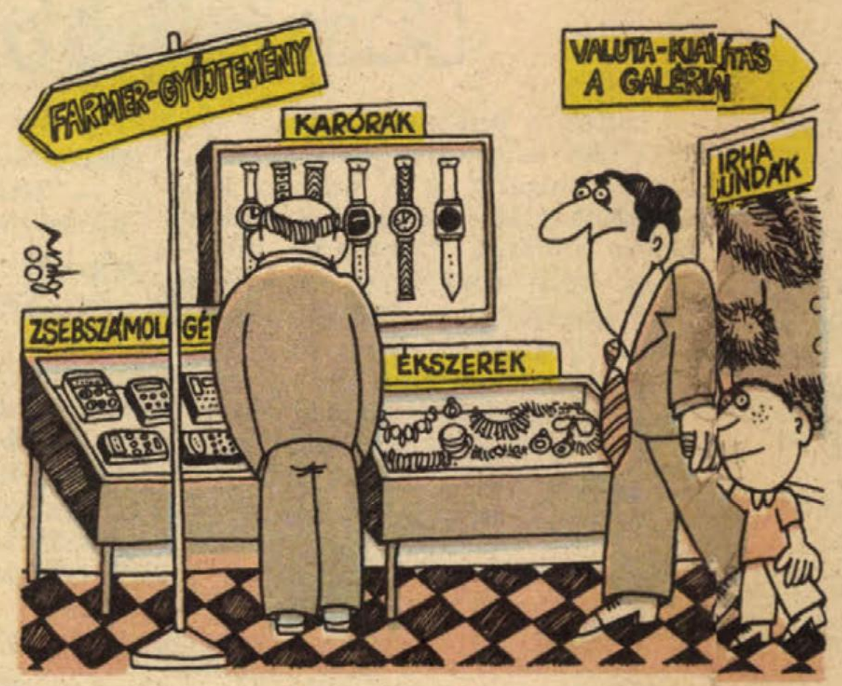
– Lakótelepi múzeumot.

Vasvári Anna:

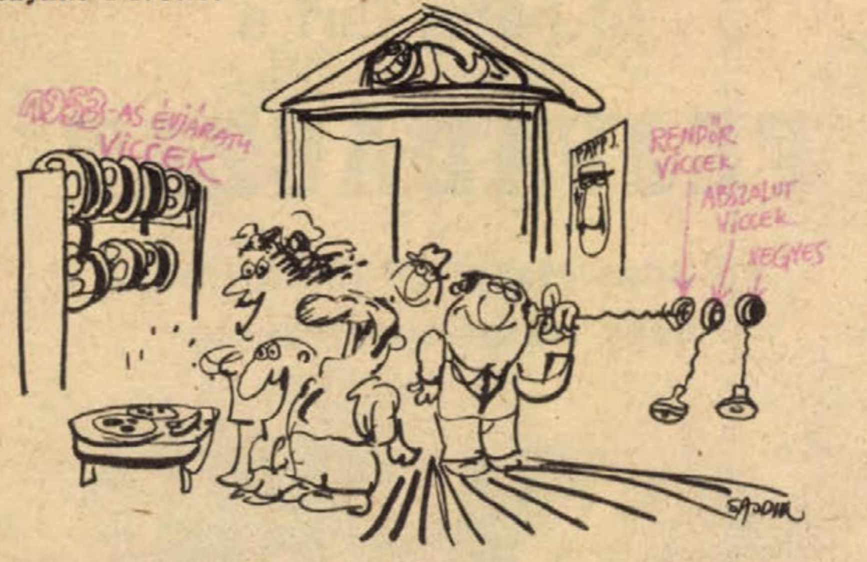
– Ilyent.

Balázs-Piri Balázs:

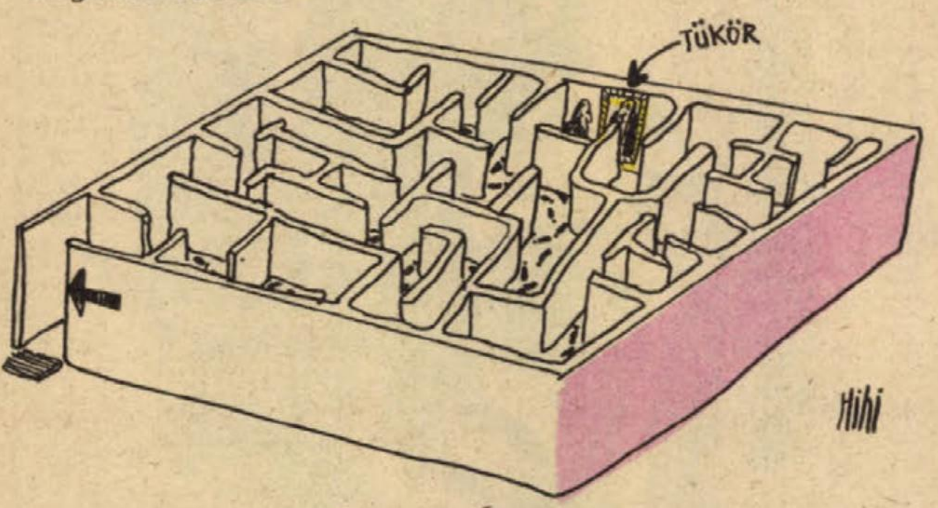
– Csempészmúzeumot

Sajdik Ferenc:

– Viccmúzeumot.

Hegedűs István:

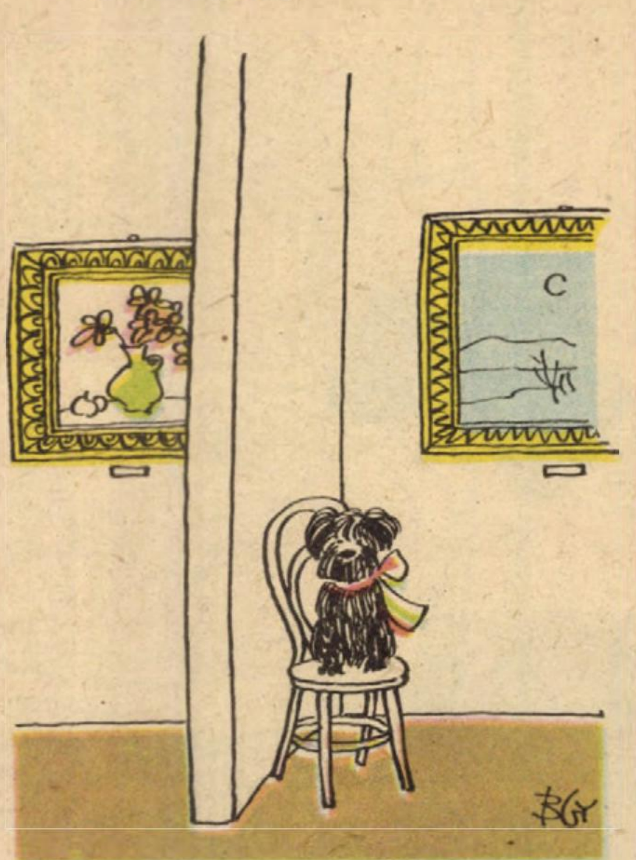
– A magány múzeumát.

Dallos Jenő:

– Gyermekrajzmúzeumot

Brenner György:

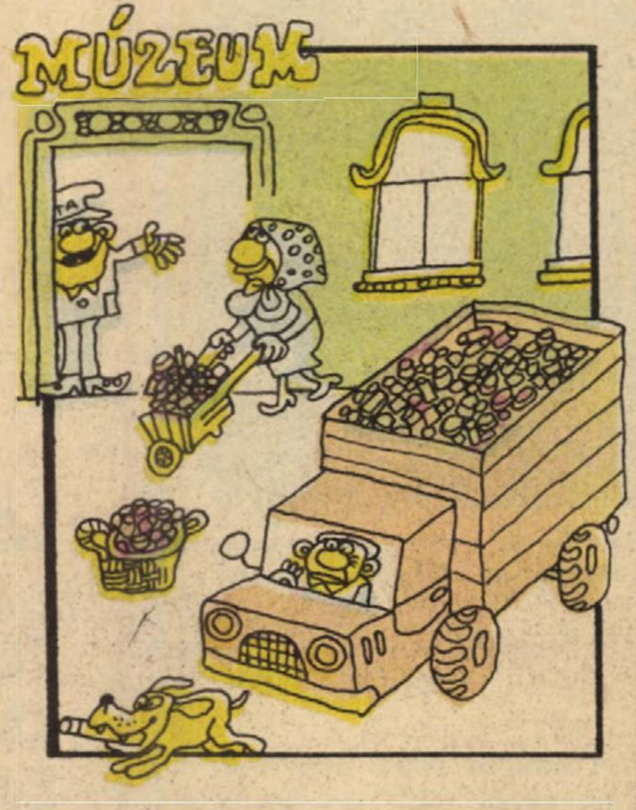
– Először a meglevőkben oldanám meg a munkaerőhiányt.

Erdei Sándor:

– Skanzent, az engedély nélkül épített sufnikból.

Fülöp György:

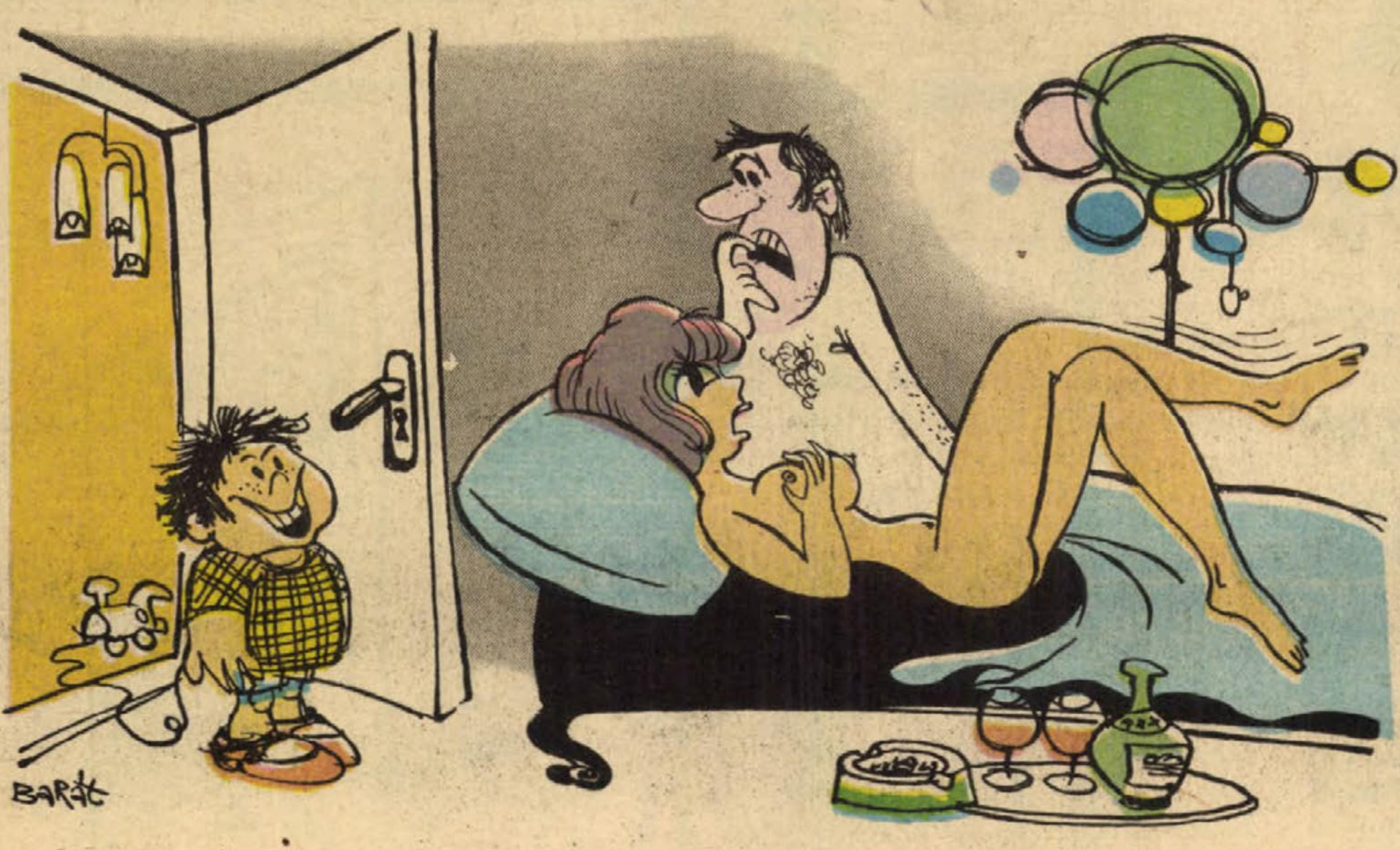
– Patikamúzeumot, özvegy Hörcsög Hugóné gazdag gyógyszergyűjteményéből.

Lehoczki István:

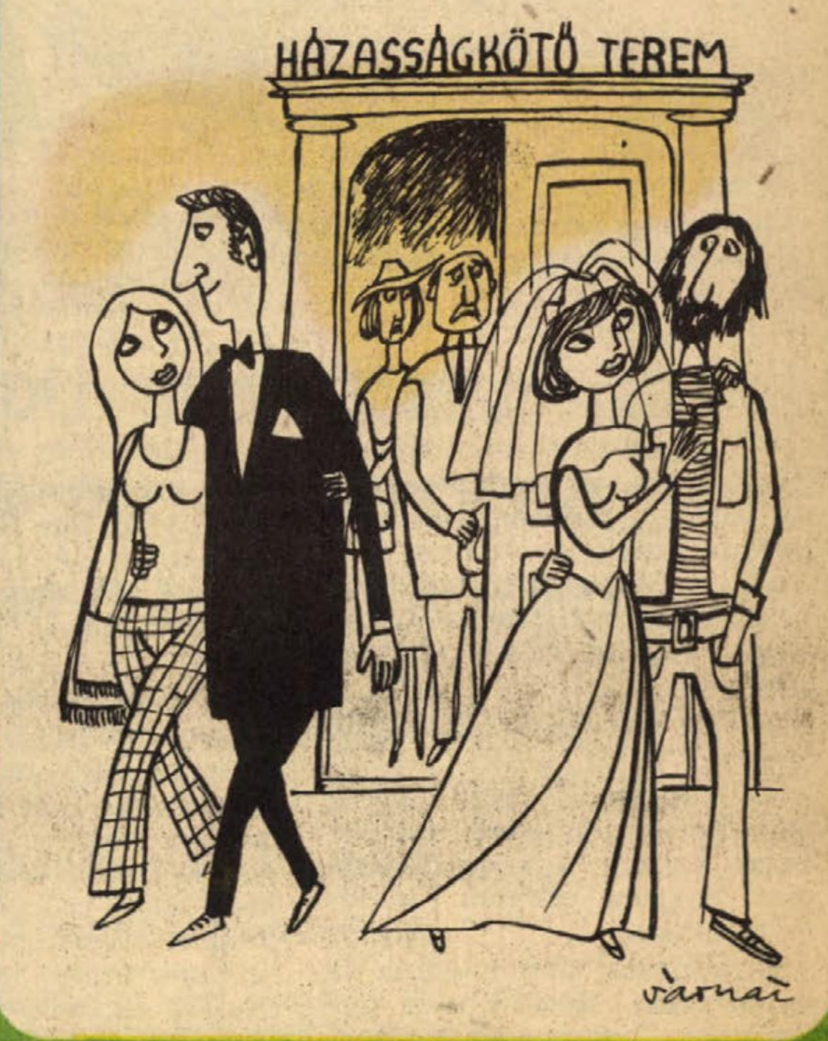
– Kórháztörténeti múzeumot.

BIOLÓGIAI KÍSÉRLET

– Es ti már igazi, természetes géneket hordozó kromoszómákat fogtok felhasználni?

ESKÜVŐ

APRÓSÁGOK

FÜSTBŐL JÖTT DICSŐSÉG

Vigasztalódj, ó, magyar, aki évek óta amiatt sóhajtozol, hogy futballsportunk nincs a világ élvonalában, sőt…

Mondom, vigasztalódj, hazámfia, és húzd ki magad büszkén, mert azért ott vagyunk mi az elsők között, pontosabban az előkelő második helyen — mégpedig nem is akármiben, hanem a dohányzásban.

Igen, hiteles adatokat közöl kedvenc napilapom arról, hogy csak az Egyesült Államok előz meg bennünket a füstölésben, mivel hazánkban minden felnőtt lakosra *négyezer* cigaretta jut évente.

Hát nem nagyszerű teljesítmény ez ilyen kis országtól?

Bizony mondom, hogy az. Nagyon is.

Örömömbe azonban egy kis üröm is vegyül. Egyéni üröm. Szégyenkezem. Én ugyanis nem járulok hozzá ehhez a diadalhoz.

Nem tudom, hogy vannak vele nemdohányzó honfitársaim, én — mindenesetre — a nevükben is röstellkedem. Önfeláldozó százezrek szívják helyettem, helyettünk a bagót, nem kímélve tüdejüket, szívüket, érrendszerüket, no és a pénztárcájukat csak azért, hogy az évi négyezres átlag kijöjjön, s diadalra vigyék nemzeti színeinket.

Mi lenne, ha mi, önkímélő, sehonnai, bitang emberek is rágyújtanánk?

Talán még elsők is lehetnénk.

MENNYIT ÉR EGY DÉNÁR?

A jó múltkoriban azt kérdezte tőlem fiatal barátom, hogy mennyit ér egy dénár, mármint egy árpádkori dénár, csak úgy kábé.

Fiatal barátomnak szent (magyarul: naiv) meggyőződése, hogy az újságírónak mindent illik tudnia, vagy legalábbis megtudnia.

Nem akartam kiábrándítani őt, tehát nekiestem a lexikonoknak, a szakkönyveknek, sőt a szakembereknek is. Hiába!

Hosszú hetek áldozatos munkája után szégyenkezve bevallottam neki, hogy még *kábé* sem tudok válaszolni kérdésére.

És íme, most váratlanul az Élet és Tudomány 36. számában a *Magyar posta az Árpád-ház korában* című írásban a következőket olvasom:

„Kálmán király a futárok napi költségét 5 dénárban szabta meg."

A napi költség az — ugye? — nem más, mint a napidíj.

Tekintve pedig, hogy a napidíj 31 (azaz harmincegy) forint, *1 dénár = 6,20 forinttal*, mert sok minden változott századok során e honban, de a napidíj örök.

METRÓ-LOTTÓ

A rendszeresen metrózók, köztük magam is, hódolunk a metró-lottózás izgalmas játékának.

A metróvezetők a szerelvény indításakor a hangosbemondón közlik, hogy: „Az ajtók záródnak.", vagy így: „Az ajtók csukódnak.", esetleg emígy: „Zárom az ajtókat.", avagy: „Csukom az ajtókat.". A rafináltabbak megcserélik a szórendet. Ez érthető, hiszen roppant unalmas lenne, ha naponta több százszor ugyanezt a szöveget mondanák.

Namármost! Az utasnak ki kell találnia, hogy milyen szöveggel szólal meg a vezető a következő megállóban.

Minden dicsekvés nélkül mondom, hogy nekem már volt öt találatom is.

Pedig nem egyszerű! Ugyan egyes vezetők csak két-három variációt használnak, de ők is rendszertelenül. Vannak azonban olyanok, akik hat-nyolc variánssal dolgoznak.

Egyes utasok — csak úgy magunk között — fölvetették azt az ötletet, hogy használjon a metró is csengőt, mint a villamosok, vagy autóbuszok, esetleg giling-galangot, mint a fogaskerekű. Avval érvelnek, hogy ezt a külföldiek is jobban értik.

Van némi igazuk, de akkor mivel szórakoznánk?

Sólyom László

Munkatársunk, Brenner György kiállítása október 22-én nyílt meg a sárvári művelődési házban. Ebből az alkalomból közöljük a művész Luxusnő című rajzát.

A bíró megkérdi a vádlott asszonytól:

— Miért pofozta meg a szomszéd gyermekét?

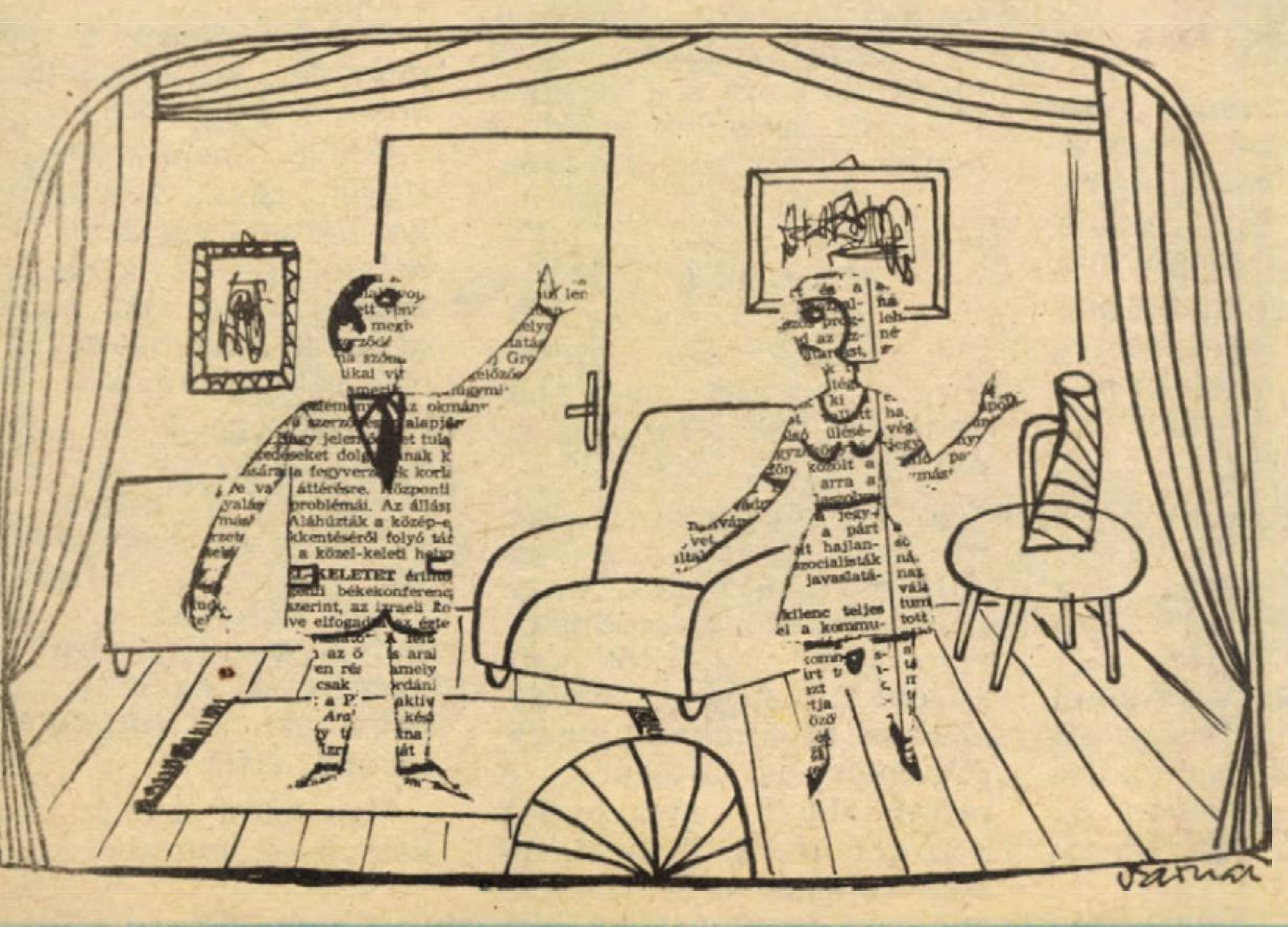
— Mert nekem soha nem volt saját gyermekem, akit szerethetnék...

*

A falusi gazda lámpa nélkül hajt a városon keresztül. A rendőr megállítja, kérdőre vonja. A falusi ember így válaszol:

— Minek gyújtsak lámpát, hiszen a lovam vak!

MAI DARAB

Következő számunkban indul, öt hétig tart a

FEJVADÁSZAT

a Ludas Matyi 15 000 forintos nagy rejtvénypályázata

— A feleségem olyan szégyenlős, hogy csak a telefondoktor vizsgálhatja meg!

— Mit keres Shakespeare az SZTK-ban? — kérdezheti joggal a kedves olvasó, Endrődi István itt látható karikatúrája fölött tűnődve.

Megmondjuk máris: rejtvénymegfejtőket keres. A jövő héttől kezdődően, öt egymást követő számban, öt-öt ismerős fejet rejtünk el a rajzokban, öt közismert személyiséget (az első héten írókat, a másodikon színészeket, a harmadikon zeneszerzőket, a negyediken tudósokat, az ötödiken politikusokat) helyezünk számára teljesen szokatlan környezetbe. (A „szokatlan környezet" nagyon fontos, nyomravezető tényező! Mert ha például valamelyik rajzon Cartert látják a Fehér Házban — az politikai karikatúra. De ha Carter sorban áll a Retek utcai pékség előtt — az már rejtvény.)

Mi tehát az olvasó dolga? Megtalálni és felismerni az elrejtett fejeket, beírni öt nevet a rejtvényszelvényre, a kivágott szelvényt borítékba tenni és beküldeni a szerkesztőség címére.

A rejtvényversenybe bármikor be lehet kapcsolódni, mert aki csak egy helyesen kitöltött szelvényt küld be, az is esélyes nyereményre, ugyanis a helyesen megfejtők között

minden héten ötször kétszáz forintot sorsolunk ki.

Még érdemesebb azonban a szelvényeket külön is összegyűjteni és az ötödik hét végén beküldeni. Ugyanis akik egyszerre küldik be a 25 helyes megfejtést tartalmazó öt szelvényt, jogosultak arra, hogy részt vegyenek a fődíjak december 8-án megtartandó sorsolásán. A helyes megfejtést beküldők között három nagyösszegű nyereményt sorsolunk ki!

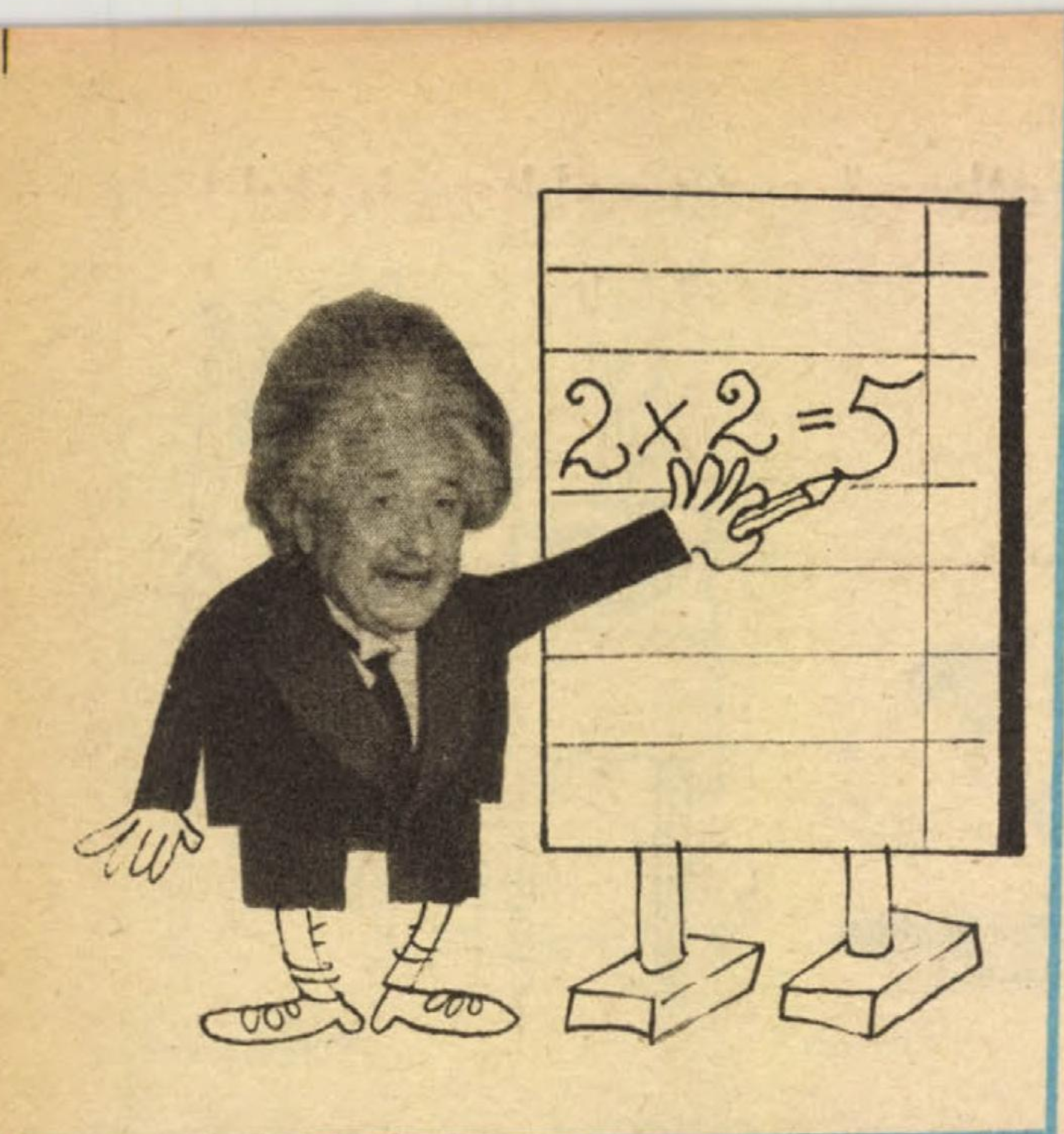
ELSŐ DÍJ: 5000 FORINT
MÁSODIK DÍJ: 3000 FORINT
HARMADIK DÍJ: 2000 FORINT

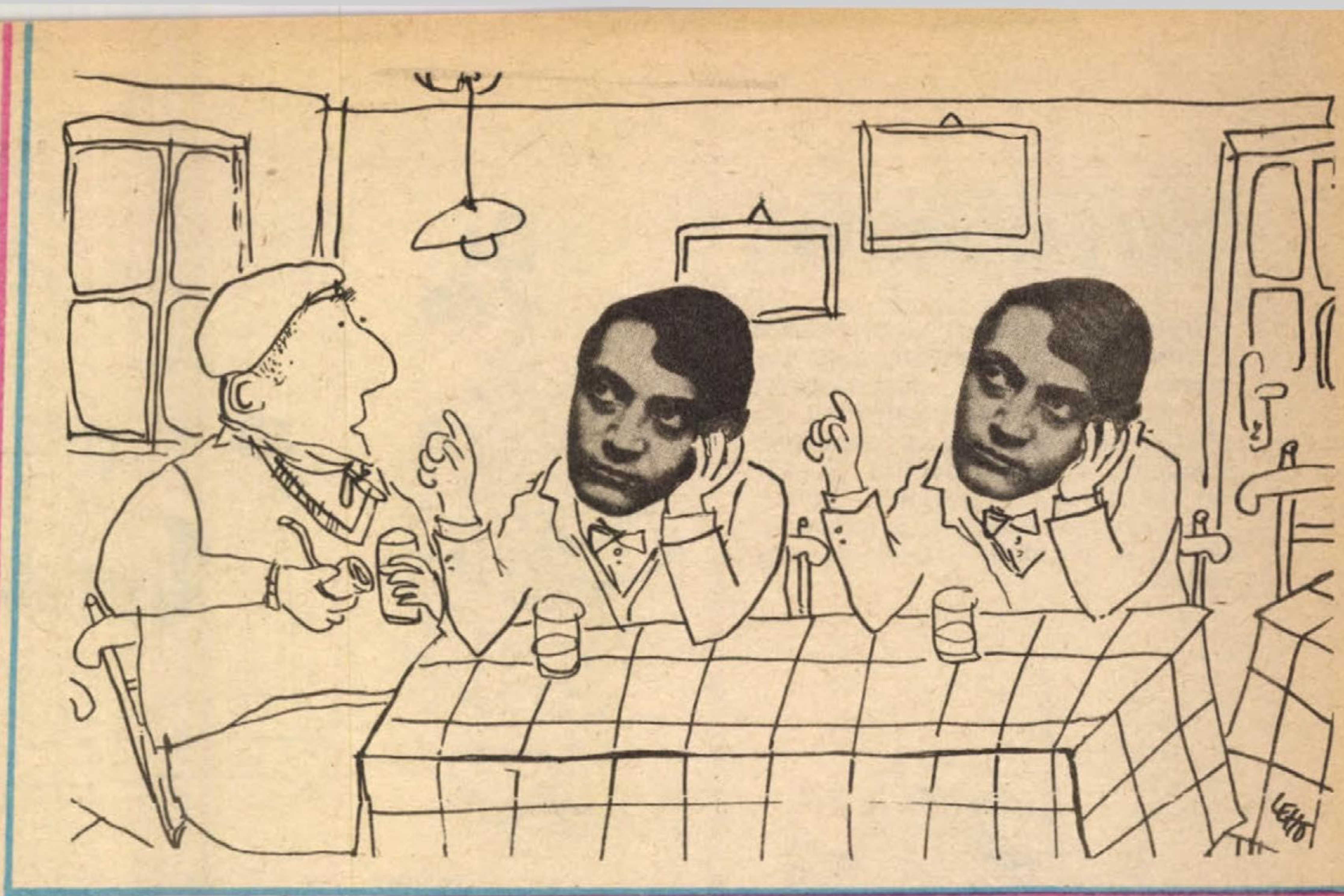
A nyereményeket készpénzben, postán küldjük el. A dátumot igyekeztünk úgy megválasztani, hogy a pénz a legalkalmasabb pillanatban, az ünnepek előtti költekezések időszakában érkezzen a házhoz, ezzel is

könnyíteni szeretnénk a karácsonyi ajándékozási gondokon.

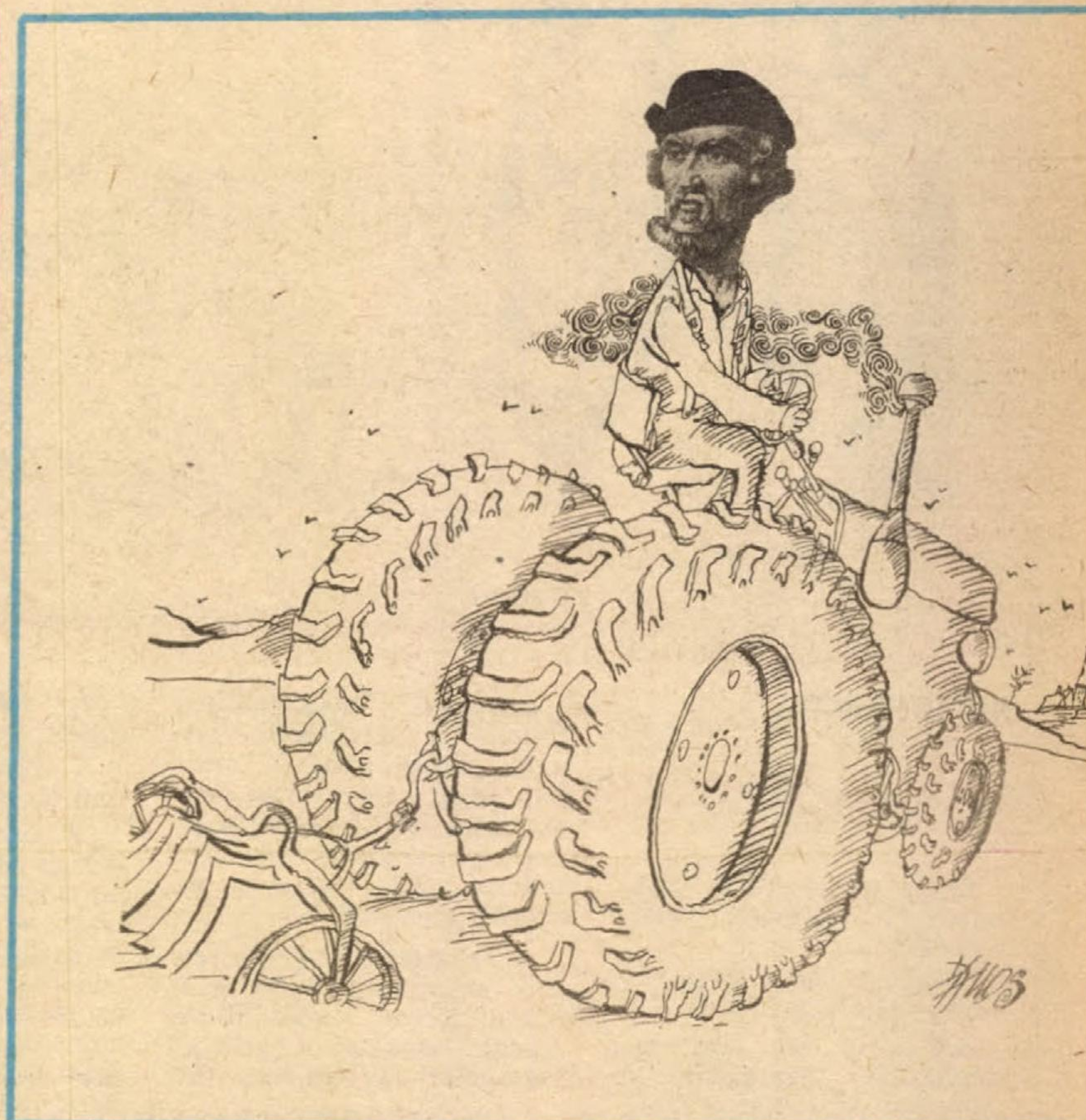
Még annyit: egy megfejtő több szelvény beküldésével is pályázhat, nyerési esélyei úgy természetesen nagyobbak lesznek.

Jó szórakozást, sikeres fejtörést kívánunk előre is!

FÜLÖP, LEHOCZKI, SAJDIK, DALLOS, HEGEDŰS, VÁRNAI

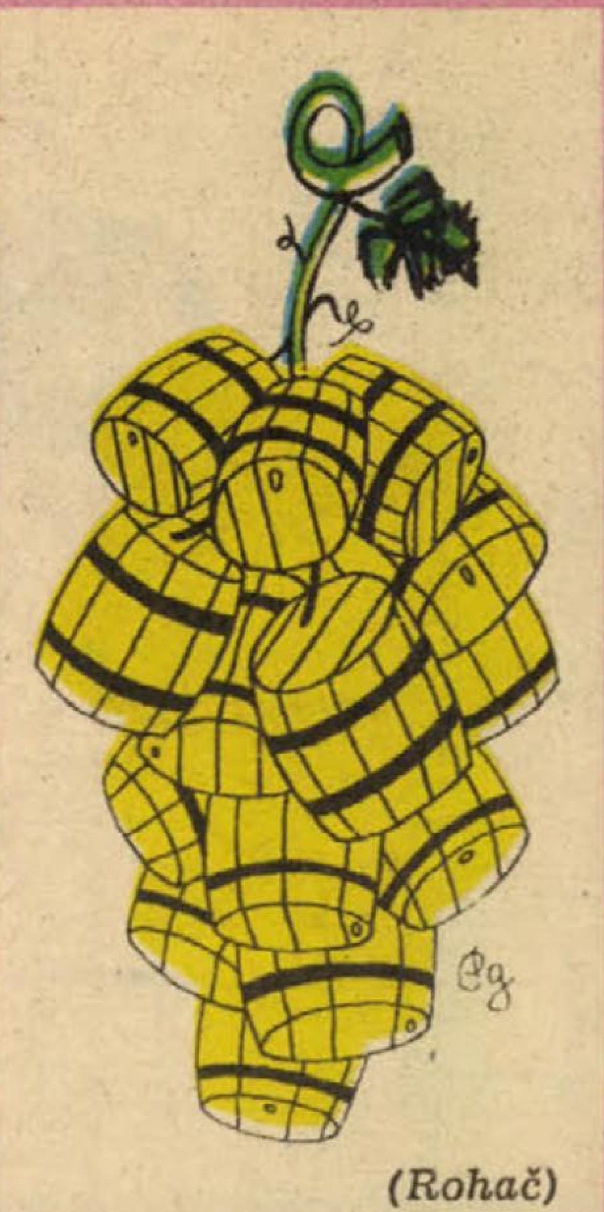
INKOGNITÓ

IMPORT HUMOR

Hatnapos elméleti konferenciát tartottak a szocialista országok humoros lapjainak főszerkesztői Tátralomnicon és Zakopanéban. Ez alkalomból közöljük a moszkvai Krokodil, a varsói Szpilki, a prágai Dikobraz, a pozsonyi Rohač, a berlini Eulenspiegel, a bukaresti Urzica és a szófiai Sztrsel egy-egy rajzát.

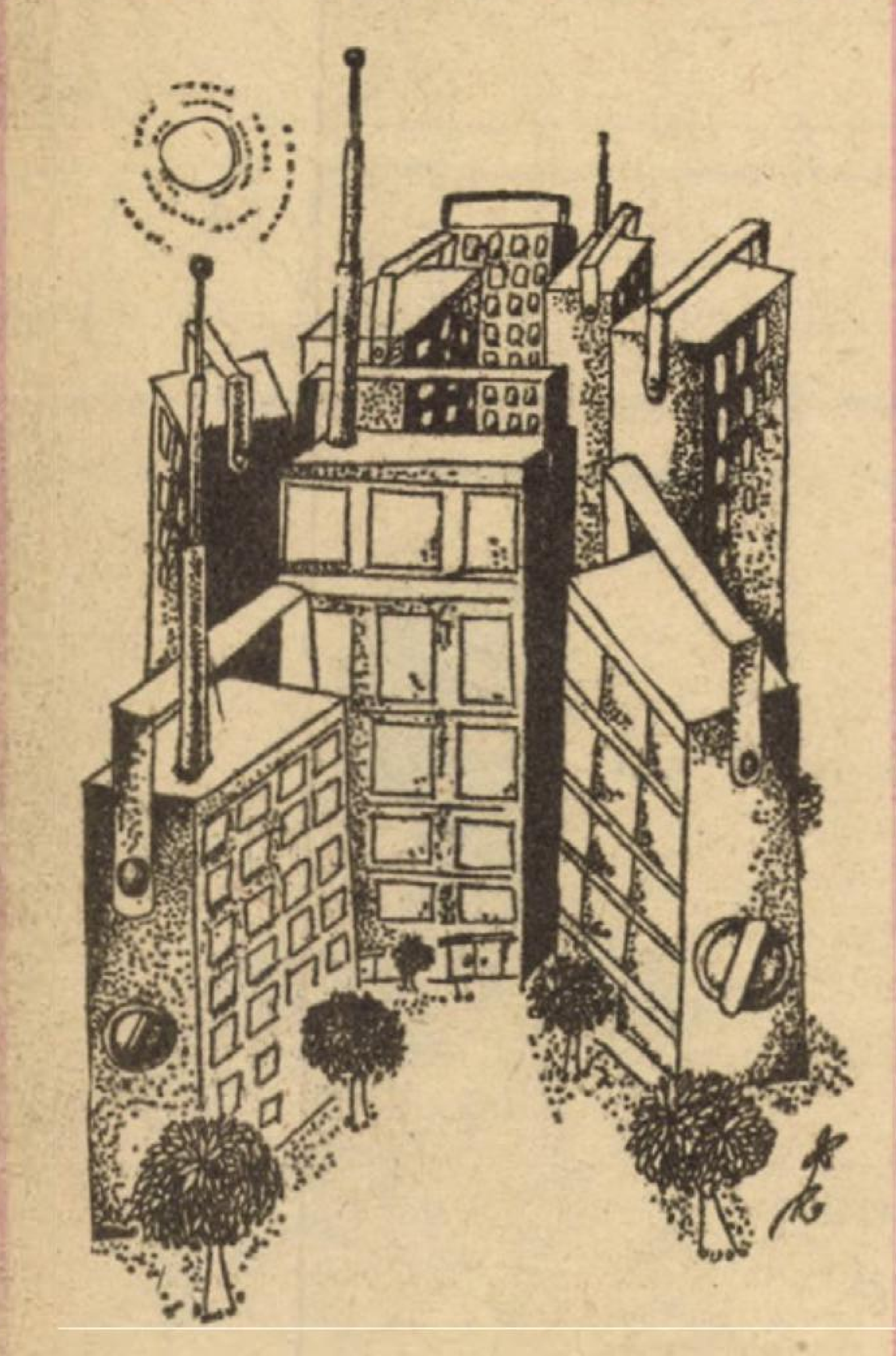
(Rohač)

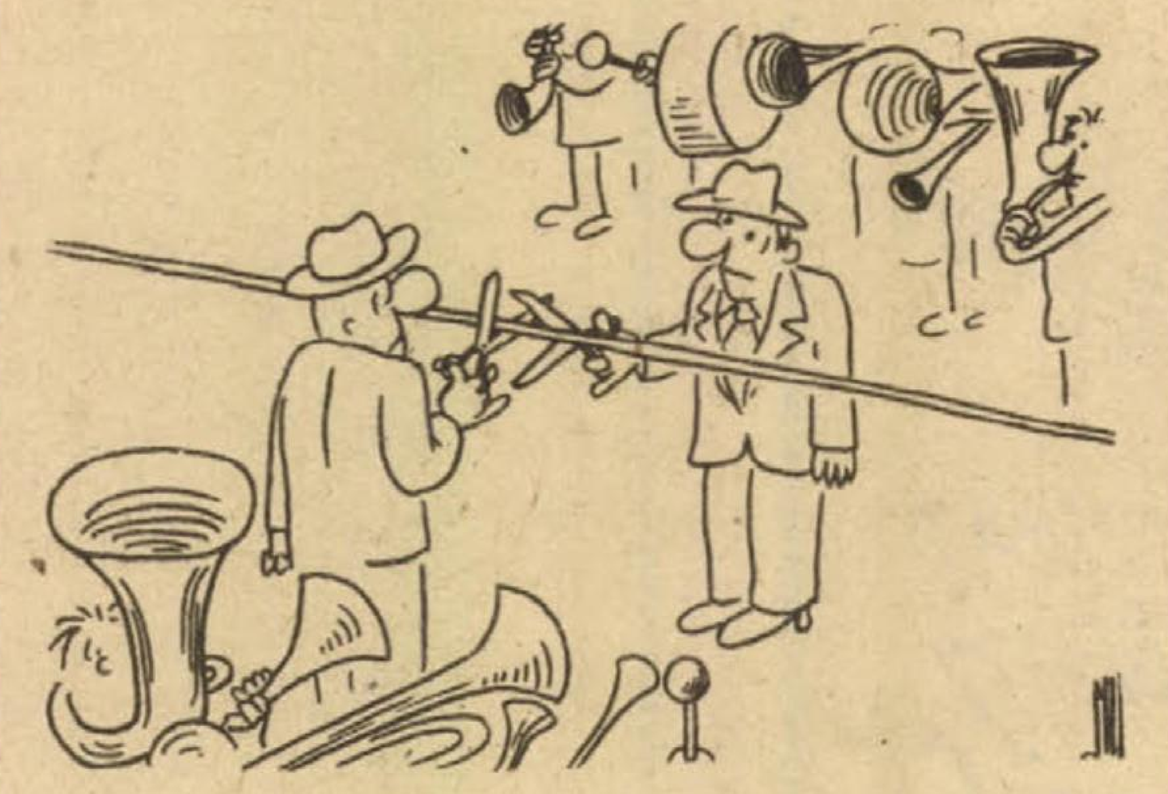
(Urzica)

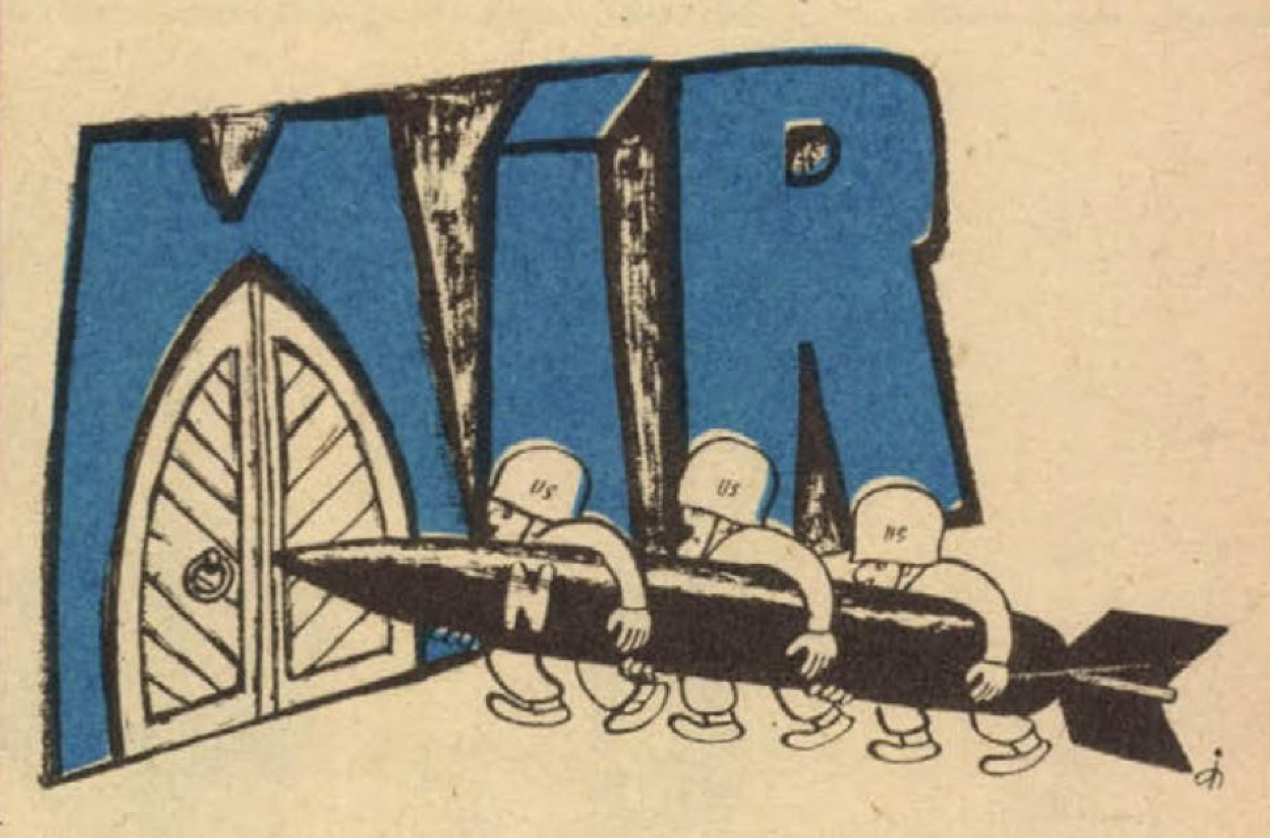
(Eulenspiegel)

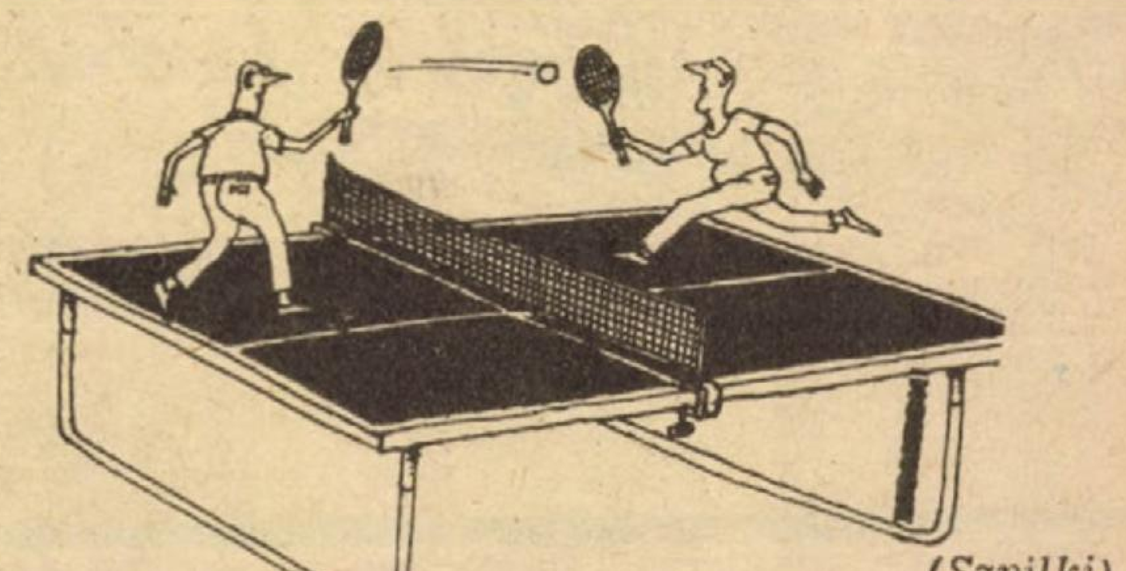
(Sztrsel)

(Krokodil)

(Dikobraz)

(Szpilki)

ARKAGYIJ ININ:

TAPINTAT

Egyik műszaki rajzolónknak, Annának kisfia született.

Gyereke lett, férje viszont nem volt.

Ha ez az eset egy más társulatnál játszódik le, valószínűleg szóbeszéd tárgya lesz. Pusmogások, pletykák. És netán elmarasztaló ítéletek. Röviden szólva: fölbolydulás, zenebona.

Mondom, más közösségben talán nagydobra verik az ügyet. De nem úgy a mi osztályunkon!

Nálunk úgy folyt tovább az élet, mintha mi sem történt volna. Mintha Anna nem is szült volna, illetve, mintha férjnél lett volna, és mint feleség adott volna életet egy kisbabának.

Mert sok mindent lehet mondani ránk, de egy dologban verhetetlenek vagyunk, és ez — a tapintat.

— Anna szült, ez tény — jelentette ki szakszervezeti bizalmink. — Az is tény, hogy nincs férje. De a mi kollektívánk e fölött tapintatosan szemet huny, eszünk ágában sincs, hogy folyton fölhánytorgassuk, hogy ez a mi körünkben állandó téma legyen. Ellenkezőleg! Ha nincs férje, üsse kő, úgy tekintjük Anna kisfiát, mintha mindnyájan az ő apukái lennénk.

Lelkesen megtapsoltuk, igazán a szívünkből beszélt, gyors gyűjtés, másnap reggel már Anna íróasztalán ott ült egy plüssmackó, nyakában diszkrét felirat: „Kis ajándék az apahelyettesektől."

És rögtönzött gyűlésünkön az osztályvezető még külön föl is köszöntötte Annát. Beszédét meghatott szavakkal így fejezte be:

— Rá se ránts, Annuska, hogy hajadonként szültél, annyi baj legyen, a mi kis közösségünk ezért nem vet ki a soraiból. Ellenkezőleg! Szeretettel és gondoskodással veszünk körül benneteket. Ezt lépten-nyomon tapasztalni fogod, meglátod.

És amit a mi főnökünk az osztály nevében megígér, nem pusztába kiáltott szó, ezt Anna már másnap valóban tapasztalhatta.

„Figyelem! Mindenkitől tapintatot kérünk!" Ezzel a címmel jelent meg egy cikk az intézet faliújságján, amelyben a szerző részletesen beszámolt arról, hogy Sz. Anna műszaki rajzolónak kisfia született, és ez borzasztó nagy öröm és boldogság egy nő életében, és ezt az örömet és boldogságot nem szabad beárnyékolnia annak a sajnálatos körülménynek, hogy Anna — leányanya. Osztályunk úgy döntött, hogy ezt a tényt egyszerűen nem veszi tudomásul, úgy viselkedik, úgy bánik Sz. Annával, mintha törvényes házasságon belül hozta volna a világra gyermekét.

A faliújságcikk az alábbi fölhívással zárult:

„Kartársi és emberi szempontból üdvös lenne, ha osztályunk kezdeményezését az egész intézet támogatná, ha minden egyes dolgozó fölkeresné Annát, és meleg szavakkal és finom tapintattal együttérzését fejezné ki. Remélhetőleg az így kibontakozó tömegmozgalom hatására Anna gyorsan elfelejti, hogy ő tulajdonképpen egy zabigyereknek adott életet."

Eltelt két esztendő, nyugodtan állíthatom, hogy ennek az időnek egyetlen napja sem múlott el anélkül, hogy kifejezésre ne juttattuk volna gondoskodásunkat, figyelmességünket Anna iránt és a kisfia iránt, akit ő házasságon kívül, férj nélkül szült.

És most, a múlt vasárnap — esküvőre voltunk hivatalosak. A mi Annánk férjhez ment. Akadt egy derék legény, aki megszerette, nőül kérte.

Gyönyörű tósztot mondott a lagzin a főosztályvezetőnk, szó szerint idézni nem tudnám, de az volt a lényege, hogy Annának most már nem kell aggódnia, ha szül, most már van férje, nem úgy, mint két évvel ezelőtt, tehát a fejlődés nyilvánvaló. És az is, hogy a közösség tapintata — hatalmas erő!

Erre ittunk reggelig!

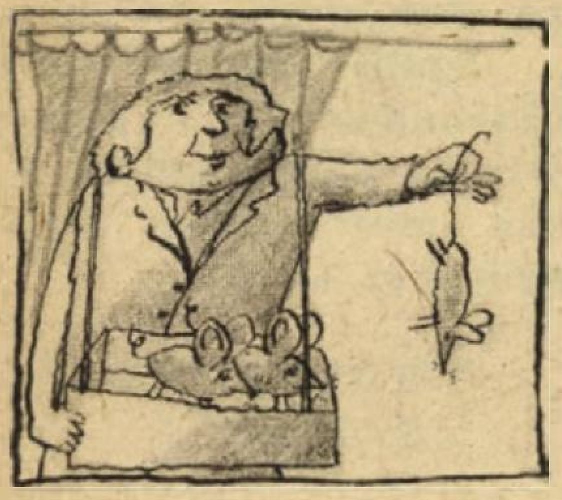
(Oroszból fordította: **K. A.**)

LELKIISMERETDOBOZ

Az Egyesült Államokban forgalomba hozták a lelkiismeretdobozt. Az apró fehér skatulyát csak rá kell akasztani a hűtőszekrény ajtajára, mire a molettek garantáltan lesoványodnak. Amikor a frizsidert kinyitják, ajtónyitáskor a dobozkából megszólal egy szigorú hang: „Már megint eszel, nem csoda, ha hízol!"

FÉRJVÉDELEM

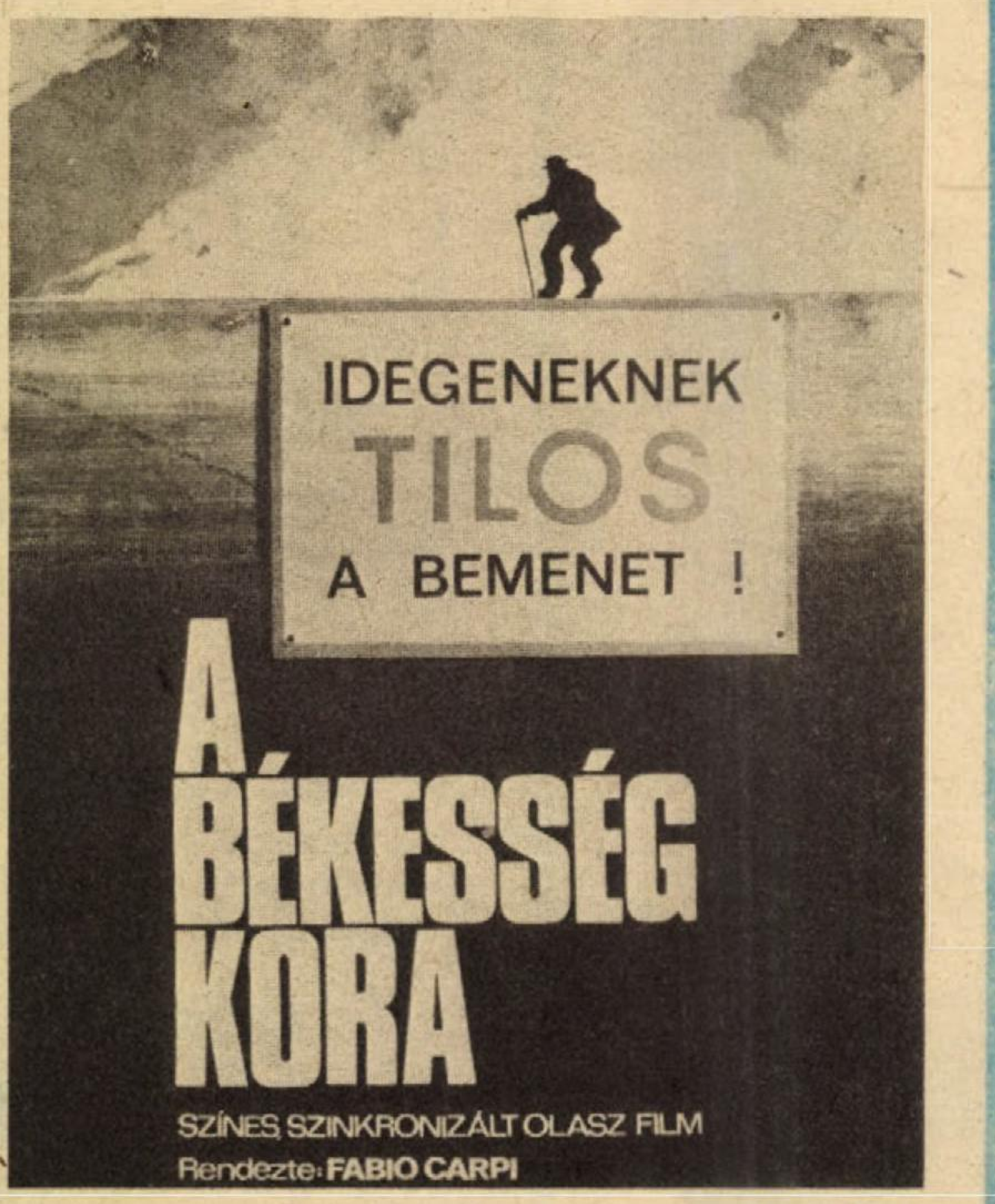
Egereket árult a lincolni bárokban éjszakánként egy élelmes kereskedő. Potom öt dollárért vesztegette darabonként egereit a családi határidőt túllépő férjeknek, azzal a javaslattal, hogy otthon eresszék el az egeret az előszobában. Ez szavatoltan eltereli a felhábORodott feleség figyelmét a késedelemről.

TÉVÉZSÁMOLY

Egy londoni bútorgyáros közönséges zsámolya népszerűsítésére hirdetést jelentetett meg a Daily Mirrorban. „Ha bútorgyárunk zsámolyán nyugtatja a lábát tévénézéskor, sokkal könnyebben alszik el a képernyő előtt. És az álma is egészségesebb lesz!"

TÜCSÖK és BOGÁR

Pedig a békesség korába mindenkit be kéne engedni.

(A Marx téren fotózta Rácz György)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

UGRÁS A 19. EMELETRŐL

Egy kaszkadőr tizenkilenc emelet magasságból ugrott le egy müncheni szálloda tetejéről, hogy bebizonyítsa az új biztonsági szerkezet előnyeit. A szerkezet negyven négyzetméter alapterületű, pillanatok alatt tüdővel felfújható, könnyen mozdítható, körülbelül két és fél méter magas gumimatrac. A kísérlet kitűnően sikerült.

Száz köbmétert, pillanatok alatt . . . Van itt tüdő!

(Az Új Tükörben észlelte Kovács István)

A nagyüzemi szüret befejezésével párhuzamosan tovább tart a szőlőszedés a háztáji gazdaságokban, melyet a jövő év közepére befejeznek.

Már? Hisz akkor szüret!

(Az egri Népújság c. lapból nyírta Varga László)

☐ *HÁROMMILLIÓ TÓ. A Szovjetunió területén mintegy 3 millió tó van. Együttes víztartalmuk körülbelül 104 000 köbméter. Ennek a htalmas vízmennyi-*

Tavanként egy kupica víz?

(A Fejér megyei Hírlapban lelte Németh Istvánné, bodajki olvasónk)

Íme, egy lábszesz, amely nemcsak hatalmas lábat növeszt, de még az ujjak számát is hathatósan növeli.

(Beküldte E. I., budapesti olvasónk)

Aszongyák

hogy a nemzetközi űrhajózási szakemberek körében igen eltérőek a nézetek a Földön kívüli civilizációkkal kapcsolatban.

Ezen igazán nincs mit csodálni, hiszen még a saját bolygónkon is személyesen ismerek élőlényeket, amelyek, vagy ha úgy tetszik, akik civilizálatlanul viselkednek, pedig ezen a civilizált bolygón (Földünkön) van bejelentett lakásuk, sőt tudomásom szerint soha életükben nem voltak idegen bolygón, de aki a Földön (illetve a földön) a legcivilizáltabban viselkedik, az is egyszerre civilizálatlanná válik, ha a földről (nem a Földről, hanem a földről) felszáll egy villamosra vagy egy autóbuszra, különösen csúcsforgalmi időben, szóval a civilizációt nem a csúcsforgalmi idő számára találták ki, az idegen bolygókon persze egészen más lehet a helyzet, azokon valószínűleg nincs se villamos, se autóbusz, és az ottani embereknek (illetve élőlényeknek) nyilván nincs se öklük, se könyökük, se szabadalmazott tyúkszemtipró cipőjük (lehet, hogy lábuk sincs), de az idegen bolygók lakói alkalmasint az utcán is civilizáltabban viselkednek, nem kötnek bele egymásba (könnyű nekik, mert ott talán még a részegséget se találták fel), nem tesznek a nőkre (ha ugyan vannak ott nők) harsány hangon félreérthetetlenül félreérthető megjegyzéseket, nem is biztos, hogy egyáltalán van-e szájuk, és ha van is, valószínűleg civilizáltabban használják, mint mi a mienket, itt a Földön, de mit csináljunk, már megszoktuk, talán nem is éreznénk jól magunkat, ha egy idegen bolygóra kerülnénk, amelynek lakói civilizáltabban viselkednek nálunk, olyan idegen lenne az egész.

És ha betérnénk ott egy boltba, nem azt csodálnánk, hogy az eladóknak (esetleg) nincs fülük — ami Földünkön is előfordul —, és kilenc lábuk van, hanem azt, hogy nem udvariatlanok.

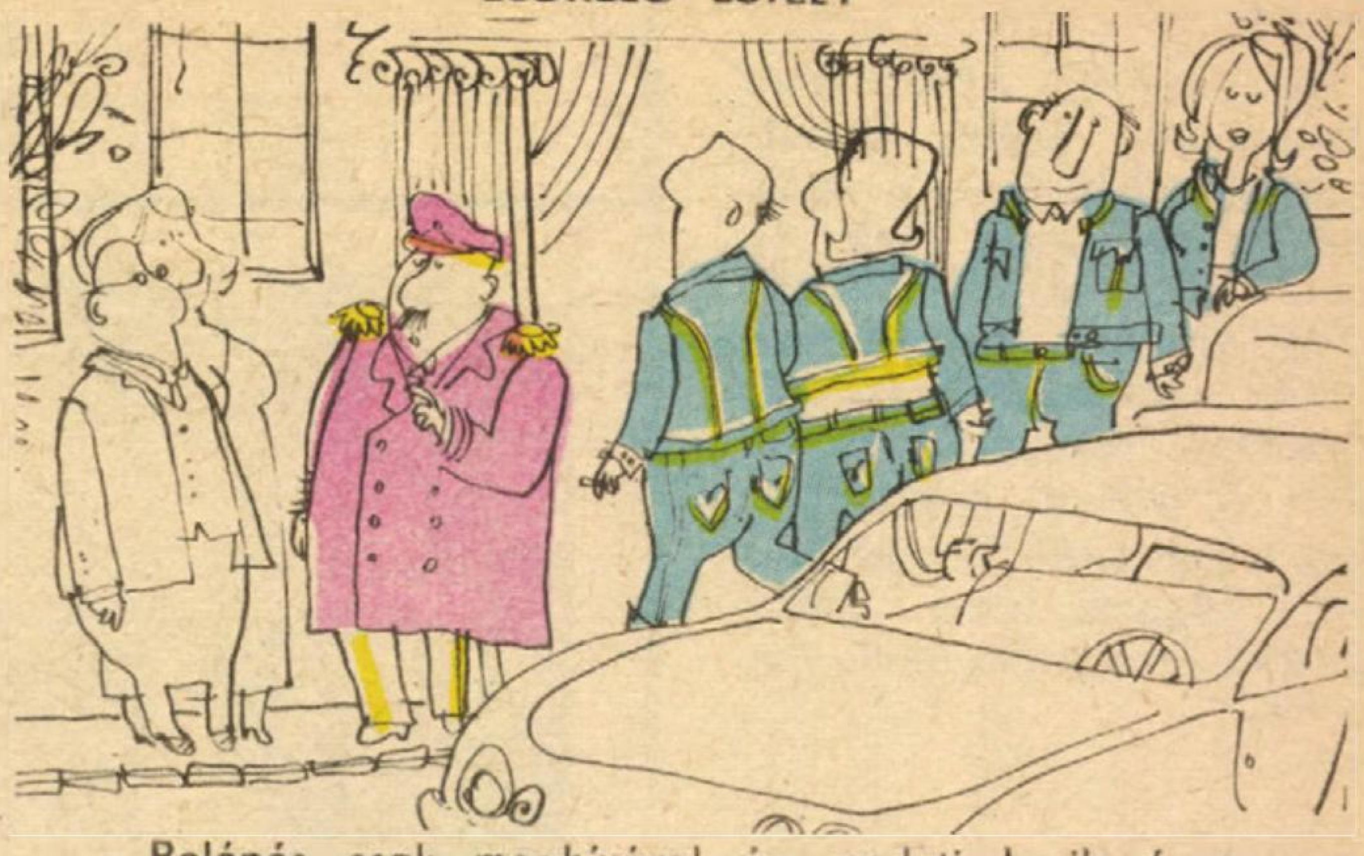
(gergely)

DALLOS JENŐ:

TAKARÉKOSSÁGI VILÁGNAP

ELŐKELŐ ESTÉLY

– Belépés csak meghívóval és eredeti Levi's farmeröltönyben.

SZILÁNKOK

REKLAMÁCIÓ

— Megkaphatnám a gyermekgondozási segélyt a hetvenéves fiam után?

KRITIKA

— Tegnap színházban voltam.

— Milyen volt az előadás?

— A szünetben ettem egy finom, omlós, csodálatos ízű tepertős pogácsát a büfében. Élmény volt!

SZERÉNY REPREZENTÁCIÓ

— Tehát a Keleti pályaudvarra érkező külföldi üzletfeleinket egy 7-es autóbuszon tárgyalásunk színhelyére szállítjuk. Díszebéd tizenkét órakor az üzemi konyhán. Bableves és túrós tészta. Az esti program: kisfröccs egy italboltban, utána megtekinthetnek egy magyar filmet egy utánjátszó moziban.

BÍRÓSÁG

X. sokat járt bírósági tárgyalásokra. Először csak télen, melegedni, később mint vádlott.

ROSSZAKARÓ

Egyetlen rosszakaróm van, de az sajnos én magam vagyok.

TALÁLKOZÁS

Tegnap a Rottenbiller utcában találkoztam egykori menyasszonyommal. Meghatottan öleltem át. Azóta sem tudtam senkivel olyan szívből, jóízűen veszekedni, mint Edittel.

JAVASLAT

Javíthatnánk az építkezések minőségén, ha minden épülő házban egy építőmunkás is kapna lakást, de előre nem mondanák meg neki, hogy melyik lesz az övé.

OTTHON ÜLŐ ASSZONYKA

— A feleségemet nem lehetett elcsalni színházba, moziba. Ezért vettem egy televíziót.

— És azóta?

— Folyton macerál, hogy esténként menjünk színházba, moziba.

ÉJFÉL UTÁN

— Bocsánat, melyik az utca túlsó oldala?

— Sajnos, nem vagyok errefelé ismerős.

SZÉGYENLŐSSÉG

X. csak titokban tesz jót embertársaival, mert szégyenli, hogy szíve van.

ÖREGEDÉS

Tegnap fedeztem fel az első ősz hajszálat — a bablevesben. Hiába, ebben az étteremben a szakácsnő felett is eljár az idő.

Galambos Szilveszter

KÁLVÁRIA

A Spirál- és Gömbáruk Üzletének eladója idegesen feszengett a pult mögött. Azon kevés bolti kiszolgálók közé tartozott, akik nem szívesen vágják a vevő arcába, hogy amit keres, az nem kapható. A sok egyéb hiánycikk mellett akkor már hónapok óta a legfelkapottabb a spirális gömbcső volt.

— Tennünk kellene már valamit — mondta egy nap az eladó az üzletvezetőnek. — Az emberek kezdenek kiutálni a bőrömből. Mind spirális gömbcsövet keresnek.

— Megoldom. Nagy harc lesz, de megvívjuk — ígérte a főnök.

Először egy maszeknak adtak megrendelést, aki teljesítette volna a vállalását, de két nappal később a központ tudomást szerzett a dologról és sztornóztatta a megbízást. Az eladónak ekkor már rángatózott a feje és ősz hajszálak nőttek a szeme sarkában.

Az üzletvezető másodjára egy állami vállalatot keresett meg, amely elfogadta az árajánlatot, csak éppen egy év türelmi időt kért — kapacitástelítettségre hivatkozva. Erre az üzletvezető és a vállalat központja levelet intézett az illetékes minisztériumhoz, kérve, hogy utasítsák a spirális gömbcsőt gyártó üzemet, szolgálja ki a Spirál- és Gömbáruk Üzletét, soron kívül. Mire ez is elintéződött, az eladó már megpofozta azokat a vevőket, akik spirális gömbcsövet kértek.

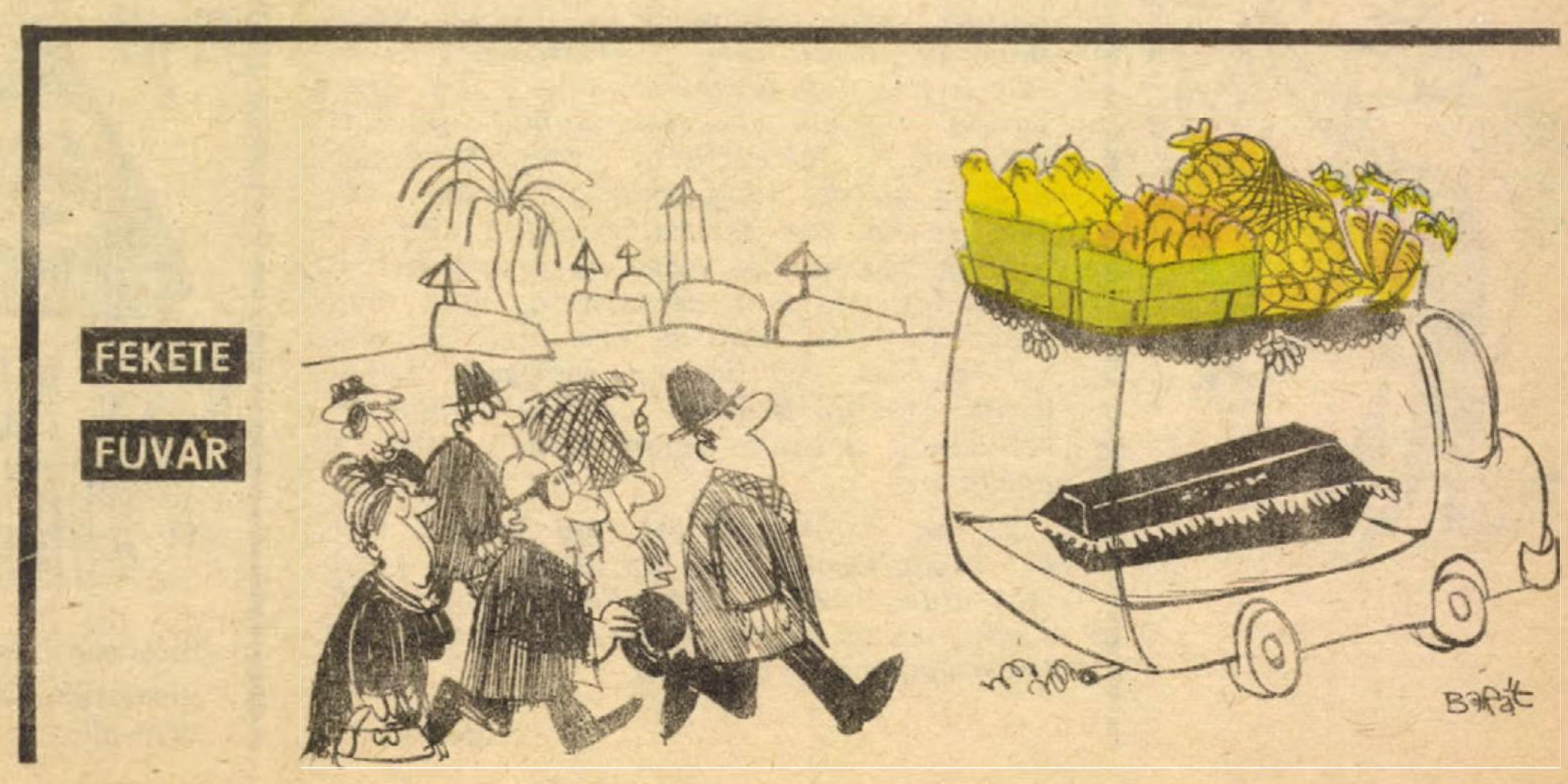
Persze, ezek után sem ment simán az ügy. Az állami vállalat ugyanis — tévedésből — hibás mérettel dolgozott. Ez nagy pénz- és időveszteséget jelentett. Az eladó már minden vevőt megvert, aki betévedt az üzletbe.

A vállalat újrakezdte a munkálatokat, végre helyes méreteket alkalmazva. Késedelmet legfeljebb a szállítás szervezetlensége okozott. Sajnos, az eladó állapota napról napra romlott: ekkor már azokat az embereket is orrba vágta és hasba rúgta, akik be sem tették a lábukat az üzletbe és soha nem is akartak spirális gömbcsövet vásárolni.

Ám, minden jó, ha a vége jó. Egy napon megérkezett a vállalat kocsija. „Hála isten!" — gondolta magában az eladó, akit éppen akkor raktak fel egy mentőautóra. Kényszerzubbonyban. A kocsi ablakából még láthatta, hogy mi volt a frissen érkezett küldemény: egy vadonatúj, nagyméretű tábla, rajta ordító betűkkel:

„Spirális gömbcsövet nem tartunk!"

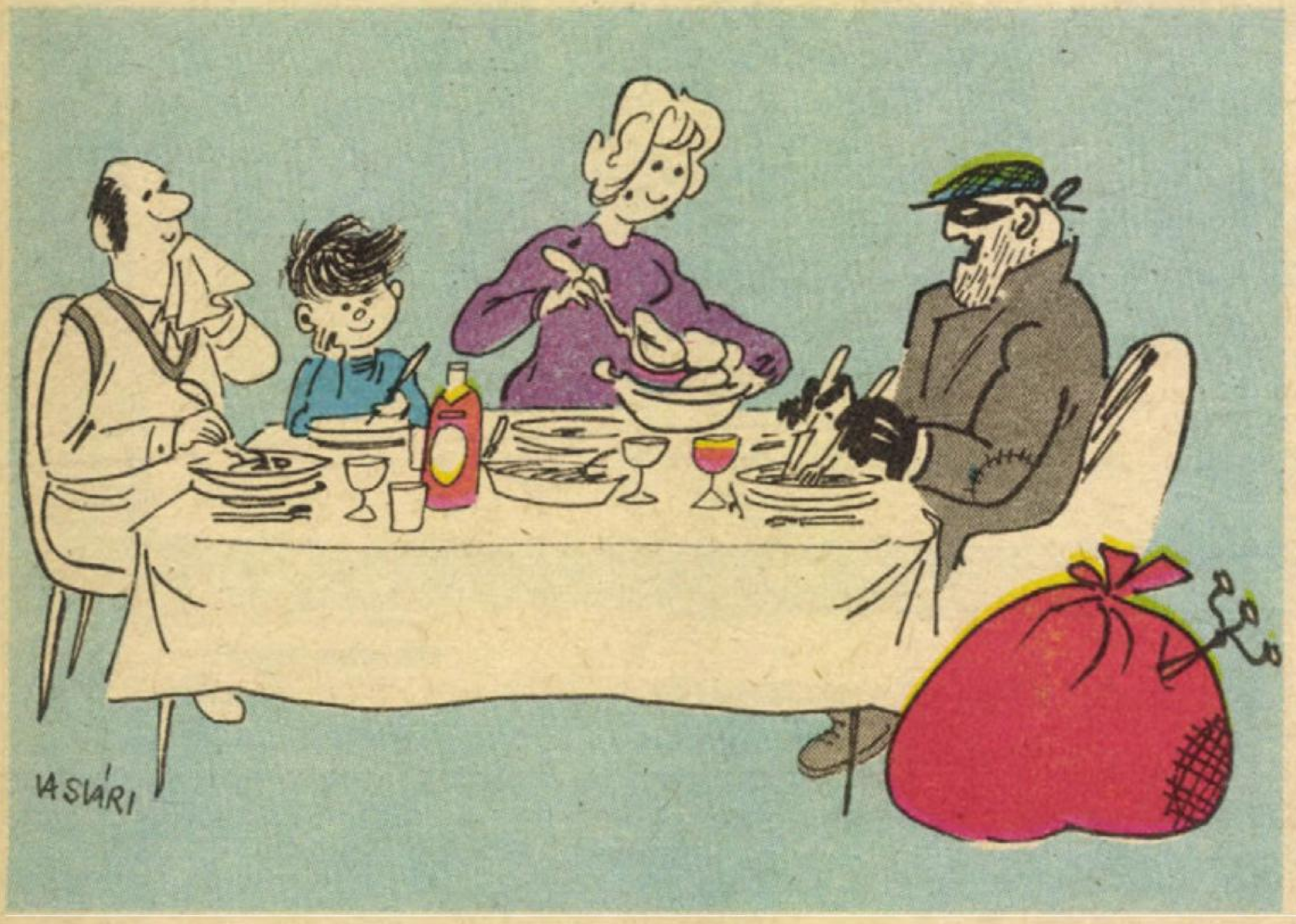
Galla Miklós

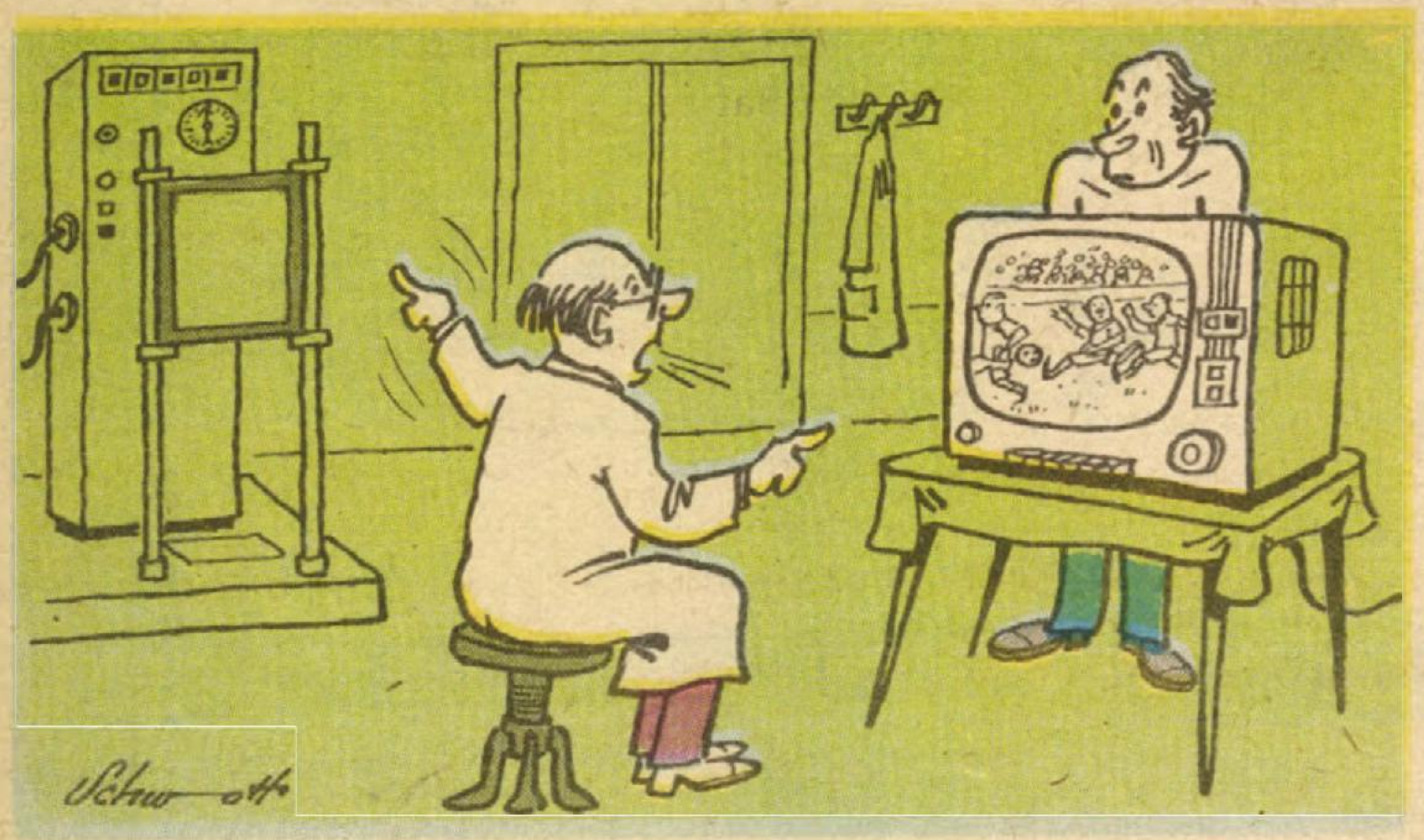

CSÁBÍTÓ REKLÁM

MAGYAROS VENDÉGSZERETET

– Hányszor mondjam, hogy a másik gép mögé álljon!

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

•

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. 1/4 évre: 22,50 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
77.2308/2-43 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

Testes hölgy keresi fel az orvost:

— Doktor úr, a gyomromra van panaszom.

— Én más véleményen vagyok. Ahogy így elnézem, asszonyom, azt hiszem, inkább a gyomrának van panasza önre!

BÖLCS MEGÁLLAPÍTÁS

foglaltatik rejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 37 soraiban, mely Chateaubriand (1768—1848) tollából származik. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 31-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

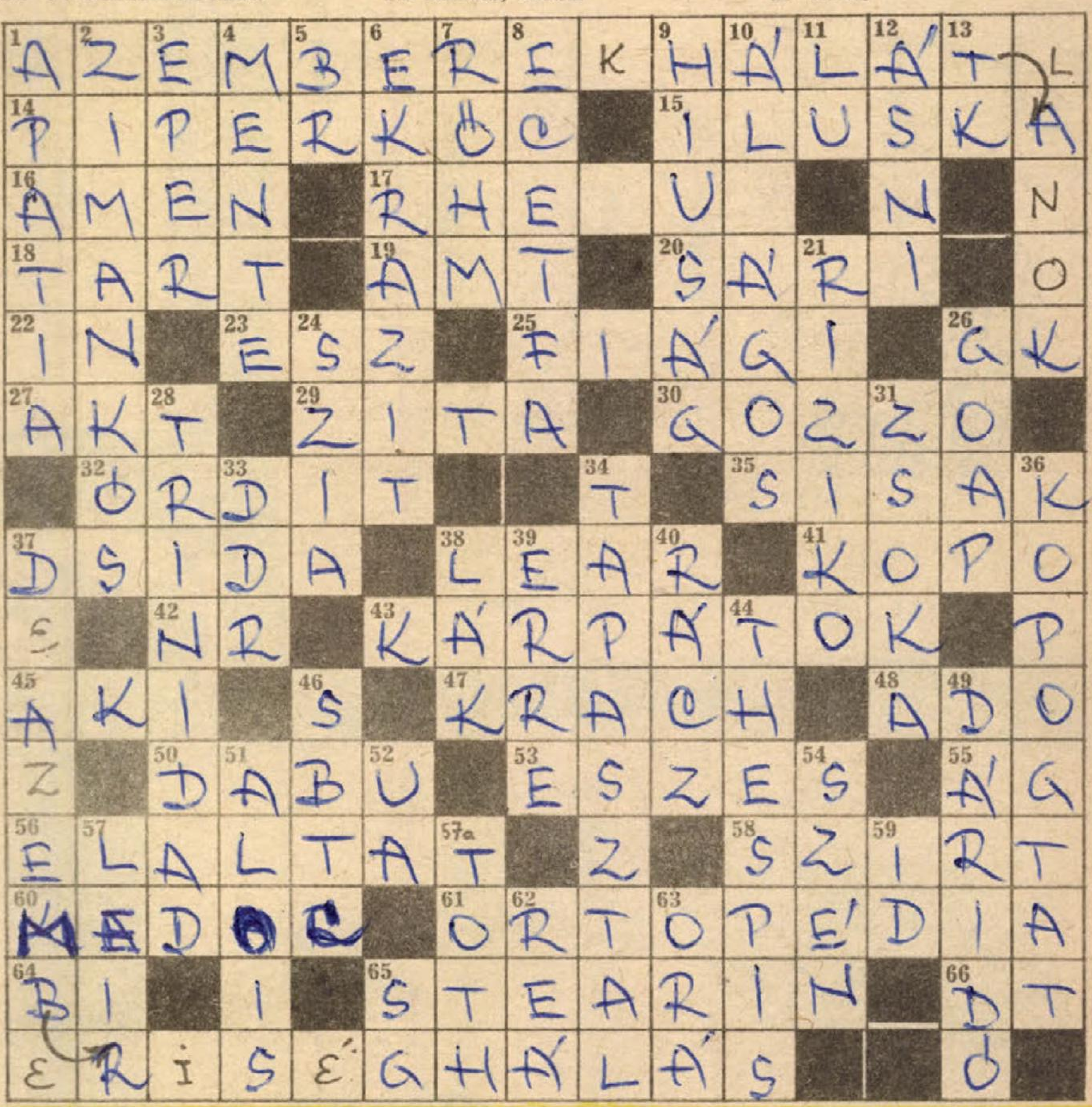
VÍZSZINTES

14. Az a férfi, aki túl sokat ad a külső megjelenésére
15. Kukorica Jancsi szerelme
16. Az ima vége
17. Ázsiában honos, orvosi kísérletekre is használt majomfaj
18. Harminc nemes Budára ...
19. Hivatal — németül
20. Női név (és Pest megyei helység)
22. Izomkötő szalag
23. Fonetikus mássalhangzó
25. Ez a jelző csaknem mindig az „örökösödés" szó jelzője
26. G. K.
27. Meztelen test
29. Az utolsó magyar királyné
30. Olasz író és költő (1720—1806)
32. Kiabál, ahogyan a torkán kifér
35. Acélból készült fejfedő
37. Fiatalon elhunyt nagy tehetségű költőnk (Jenő, 1907—1938)
38. Shakespeare tragikus sorsú királya
41. Vadászkutya
42. Rövidítés számok előtt
43. Hatalmas hegykoszorú Európában
45. Vonatkozó névmás
47. Pénzügyi összeomlás (ismert német szóval)
48. Állami jövedelem
50. Tengeröböl és város Nyugat-Afrikában
53. Van sütnivalója
55. A szegény embert húzza
56. Álomba ringat
58. Magas, csupasz szikla
60. Finom zamatú pecsenyebor
61. Az orvostudomány egyik ága (testegyenészet)
64. A bizmut vegyjele
65. Gyertyakészítéshez, szappangyártáshoz használatos
66. Diplomáciai Testület

•

FÜGGŐLEGES

1. Egykedvűség, teljes közöny
2. A téli időjárás
3. Gyümölcs
4. Régi magyar férfiviselet
5. B. R.
6. Robbanóanyag
7. Hitler vetélytársa volt, meggyilkoltatta
8. Növény, levele, hosszúkás, lándzsa alakú rossz szagú
9. A leggyakoribb emberi tulajdonságok egyike
10. Hamis, álnok
11. A lutécium vegyjele
12. Bizonyos földmunkát végezni
13. T. K.
21. Kockázat
24. Fiatalok köszönése
26. Vietnam honvédelmi minisztere
28. Sziget az Atlanti óceánban, a Brit Nemzetközösség tagja
31. Becézett női név
33. Az NDK — németül
34. Élményként átél valamit
36. Bebocsátást kér, hangjelzéssel
38. L. Á. K.
39. Iránymutatószó
40. Világhírű cimbalomművészünk (1886—1958)
44. A tragédia műfajának ókori megteremtője
46. Salgótarján futballcsapata
49. Nagy eszem-iszom
51. Idegen férfinév
52. U. A.
54. Nagyon fontos energiahordozó
57. Papírra vet
57a. A Falu rossza írója (Ede)
59. 499 — római számmal
62. Turfműszó
63. Ékes időmérő (?)
65. S. G.

FÜST MILÁN

című keresztrejtvényünk megfejtése:

A művészetben repülni könnyebb, mint szilárdan a földön járni.

200—200 forintot nyert:

Szilassy Istvánné, 3531 Miskolc, Báthori u. 40.
Pintér Imre, 1062 Bp. Bajza u. 45.
Kovács István, 5900 Orosháza, Bajnok u. 12.

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

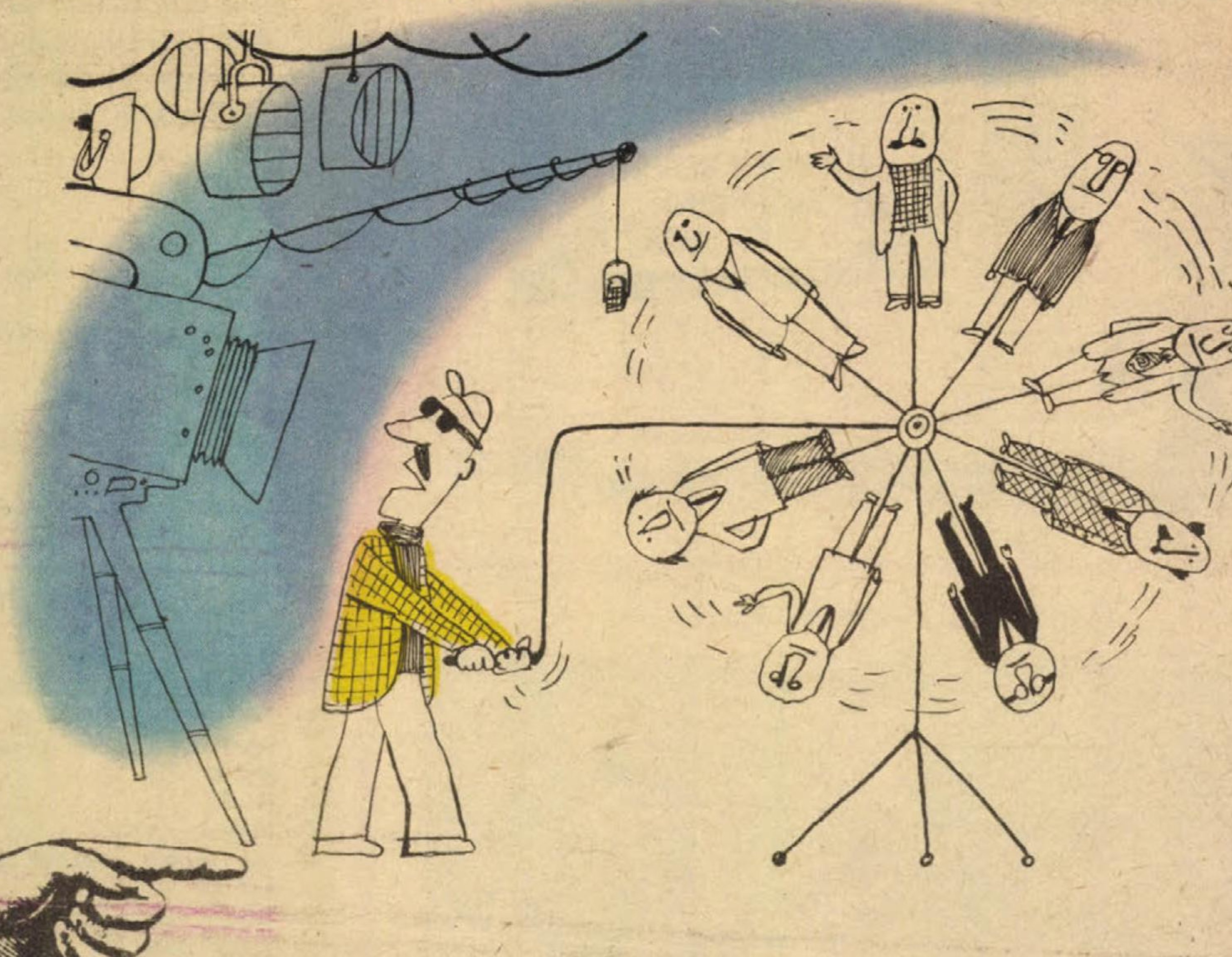
5+1 TÉMA

TÓT GYULA RAJZAI

TERMÉSZETVÉDELEM

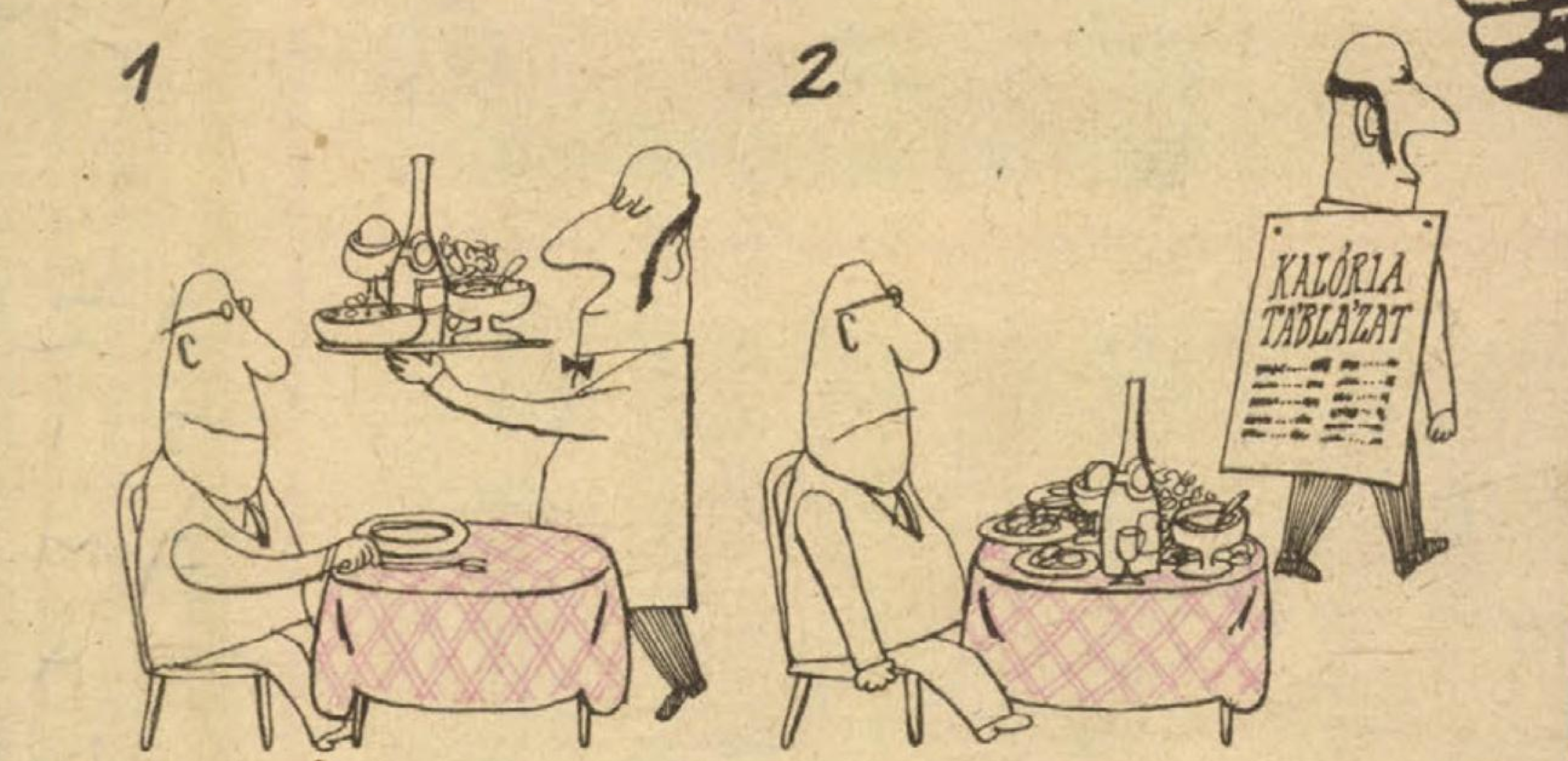

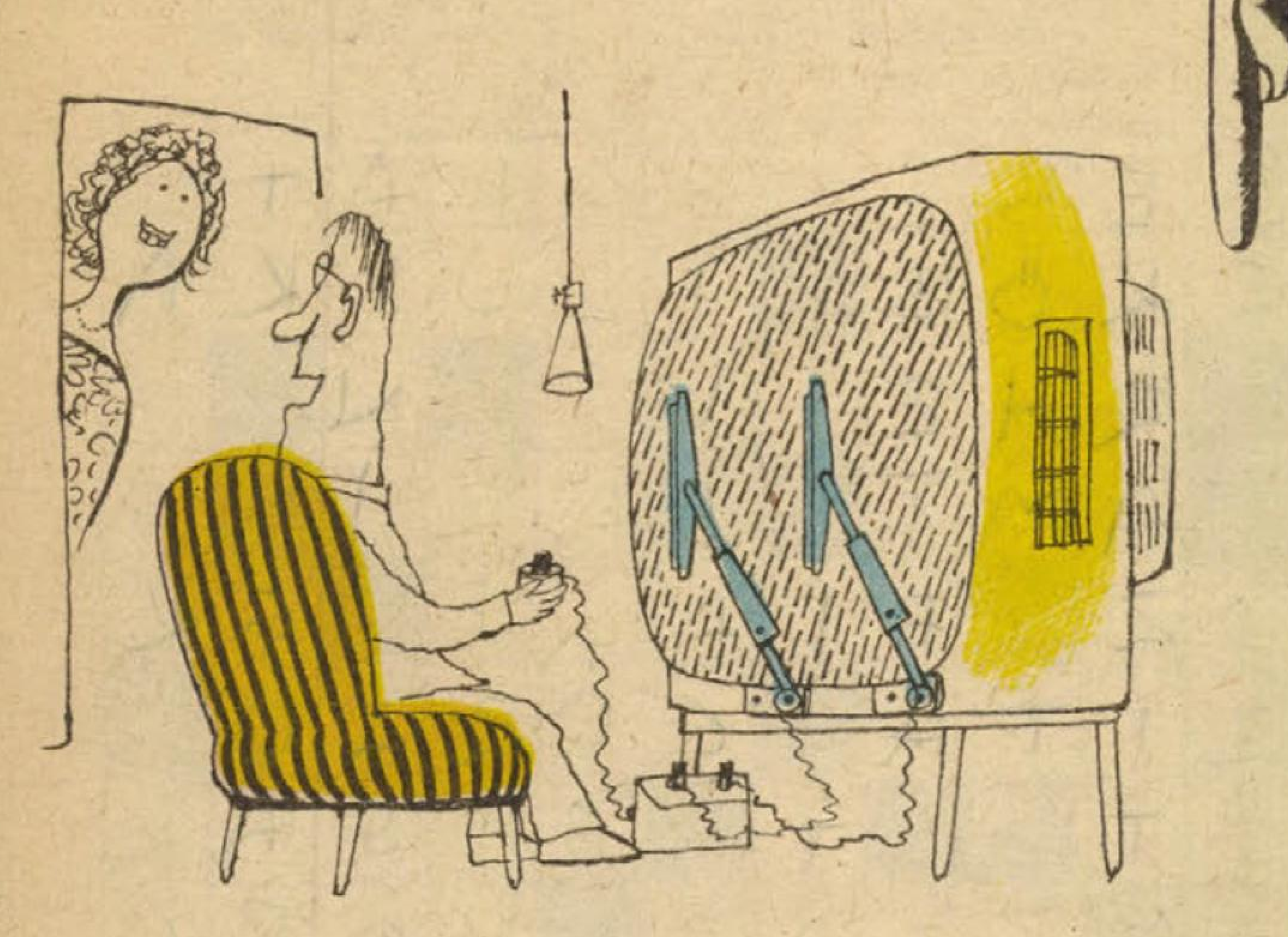
KÖRÜLTEKINTŐ SZÍNÉSZVÁLASZTÁS

– Mindjárt eldöntöm, hogy ki a legalkalmasabb a főszerepre!

ELŐZÉKENY FELSZOLGÁLÓ

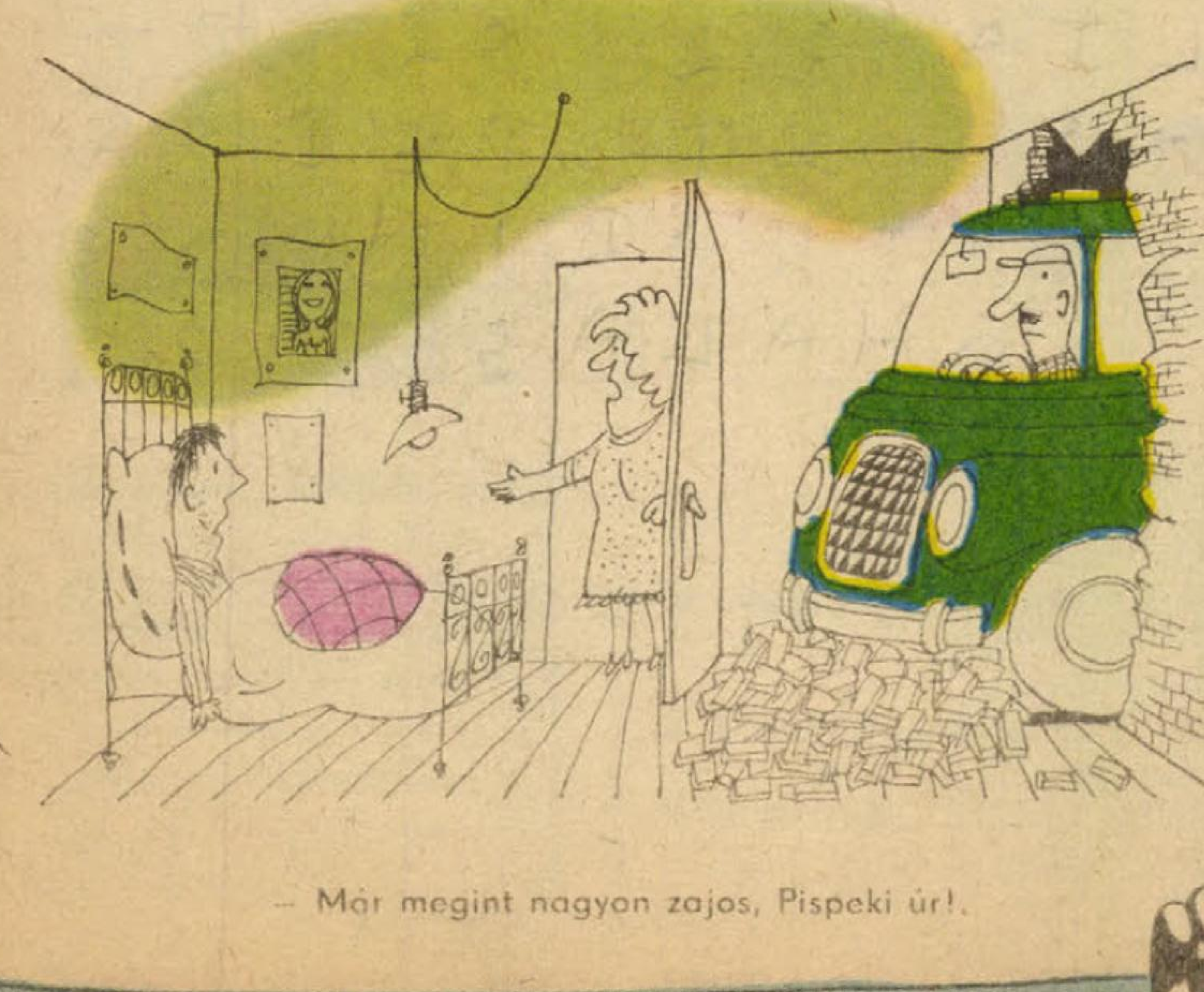

– Nézd, mindjárt tisztább lesz a kép!

ÁRTATLANSÁG

ÉRZÉKENY FÜLŰ FŐBÉRLŐ

– Már megint nagyon zajos, Pispeki úr!